

Spejdernes Magasin

AUG
SEPT
1922

LÆS »Manøgens Born.«

R. 22

ERHVERVS- BANKEN

FOR HANDEL, HAANDVÆRK,
LANDBRUG & GRUNDEJERE

Filial: Gothersgade 18.

FREDERIKSBERGGADE
3
KØBENHAVN B.

TELEFON:
7347 — 7348 — 7349
STATSTELEFON 433

Tlf. 5009 — 12686

Renten af Indlaan 1—3 Mdrs. Opsigelse $4\frac{3}{4}$ % p. a.

„ Check-Konto

4

„ Follo

3

H. HALM Ø E

Telte

fra 27 Kroner pr. Stk syet af
prima amerik. Army Duck.

De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt, uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adelersgade 8.

Telefon: Byen 6762.

KØBENHAVN K.

Spejdere! Giv Agt!

Motorstof
„P A S M A“ er
anerkendt som
det bedste, der
kan fremstilles
til Friluftsdrag-
ter. — Stoffeter
vind- og tildels
vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

I Overens-
stemmelse med
Lov af 11 April
1900 § 3 er Va-
rebetegnelsen
„P A S M A“ og
hosstaaende
Varemærke
indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
stærkt, det kan vaskes med
lunket Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3
Gange om Aaret, og bliver
da som ny.

Vindjakken „Pasma“ er
Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klædningsstyk-
ke. Faas i alle større Manu-
faktur-, Trikotage-, Sports-
og Gummivare-Forretninger
i København og Provinsen.
Jakken er forsynet med en
Etiket som ovenstaaende
indregistrerede Varemærke.

„P A S M A“

Køb fra Lager

THE

til en gros Priser.

N. Mashinsky & Sønner Ltd.

Blanding af
russiske Specialit.

Fine Kinesiske og
Ceylon Theer

6 Kr.

pr. kg

2 kg og derover
franco mod Efkr.

Prøver tilsendes
gratis.

Indr. Varem.

Eneforhandler Lave Skov's Eftf.

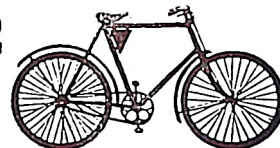
Peter Skramsgade 24.

Tlf. 3525—3526.

København K.

ADLER

CYCLE A/S

København K. - Sotorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slanger, Tilbehør.

Acaphoner - Plader - Talemæ-
skiner til Privat- og Lejrbrug.

Medlemmer af Spejder-
korpset indrømmes

Rabat.

Musikhuset

„ALLEGRO“

Nørrebrogade 163.

Telef. Taga 163 y.

Falkoneralle 43.

Telef. Godth. 1143 X.

Orig. Embergerher Mandoliner, Mandola, Cello Mandoliner.
Egen Import derfor billigste Priser
Spejdere indrømmes stor Rabat

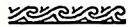
Støt

vore

Annoncører!

Pris 1 Krone.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

REDAKTØR: GUNNAR JØRGENSEN
FREDENSVEJ 61 · CHARLOTTENLUND

VÆR BEREDT

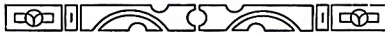

EKSP.: SPEJDERKORPSETS KONTOR
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN : 786

NUMMER 11-12

AUGUST-SEPTEMBER 1922

6. AARGANG

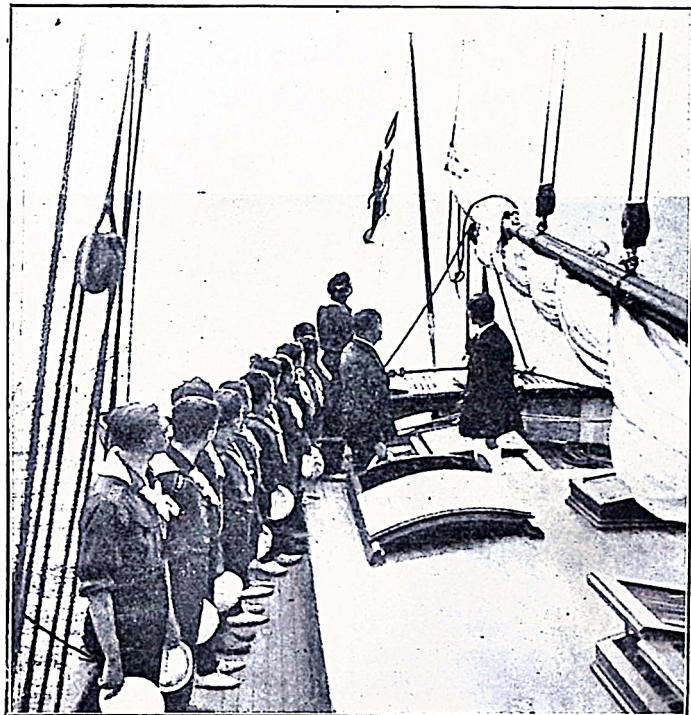
INDHOLD:

Den internat. Spejderkonference....	3
Fra Norge	4
Nattevagt	5
Du danskes Vej	6
Livsglæde. Af Pastor Lerche	6
Spejderbilleder	7
Drengefodboldkampen	8
Studerterne i Vandrejlejr	10
Sagaspil. Af Hans Werner	12
Gamle Folkelege. Af Universitetsgym- nastiklærer N. C. D. Petersen	17
Fra den internationale Spejderkon- ference	18
Manegens Born. Af Chr. Reinhard ..	20
Danske Sospjedere	24
Sven Spejder hjemme igen	25
Kong Petersen. Af Viggo Rehlund ..	26
Steffen Lange	29
Fra Divisionerne	30
Lassoen og dens Brug	32
Den gamle Spejder husker	34
Gammelt og Nyt	36

Omslag af Asger Riber.

Vaj højt, vaj stolt, vaj frit —

Vaj højt, vort Mærke, fra din Stang
i Solskin, Regn og Vind,
flyv lystigt gennem Skov og Vang
ombrust af glade Stemmers Sang,
men væk og Alvor i vort Sind
— vi' os til Manddom ind!

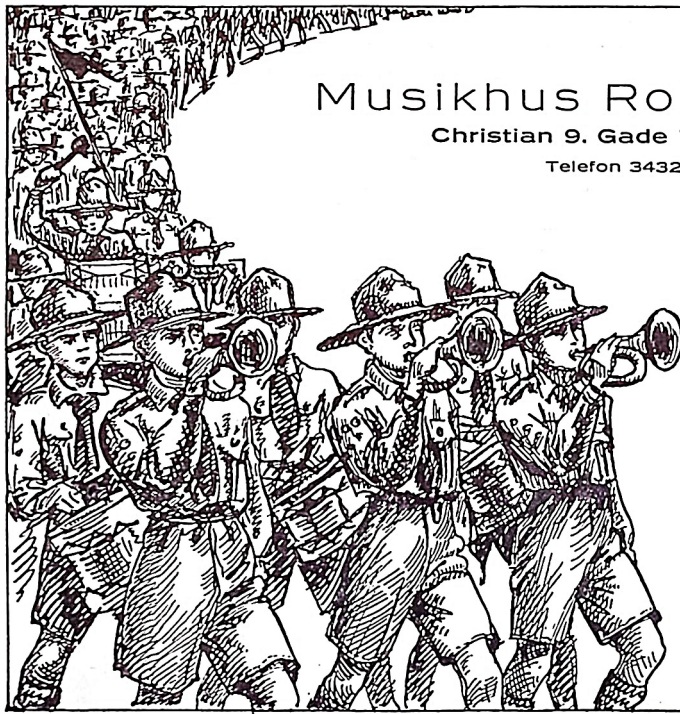
Uden Succeschokolade fra Galle & Jessen klarer vi ikke 10 Mils Turen.

C. Schleisner. = Kgl. Hof-Farveri.

Telefon Central 1913.

Musikhus Robert Kleinert,

Christian 9. Gade 7. - København.
Telefon 3432 & 10.971.

Største Udvalg:

Stortrommer,
Spejdertrommer,
Cornet,
Signalhorn,
Trommefløjter,
Signalføjter.

:: Billigste Priser. ::

Københavns Smørrebrøds Fabrik Vesterbrogade 8,
skraas for Frihedsstøtten.

leverer sin Mad og sælger, trods Dyrtiliden, 8 Stk. fint belagt Mad for 50 Øre (altsaa godt 6 Øre pr. Stk., og til højere Priser. Butikken aabnes kl. 5 Morgen og sender Smørrebrød i Byen for 10 Øre pr. Ordre. — Telefon 10259 - 10260.

Torvegade 37.
Ryesgade 129, Hj. af Østerbrogade.

Vesterfælledvej 78.
Sindshvilevej ved Falkoneralløen.

CHR. H. LEMNITZ

GL. KONGEVEJ 122 (ved Bülow'svej) TELEF. VESTER 4020

FREDERIKSBERG VOKSDUG- OG LINOLEUMFABRIK

Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker

GRUNDLAGT 1898

*Clickéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

*H. Dietrich & Sønners
Clické Anstalt
København*

Dybfors 11. Telf. 12865.

TELTE vandtæt imprægneret
Telt dug
amerik. Armyduck

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

TIL SPEJDERKONFERENCE I PARIS

Franske Spejdere.

Inde i Bladet, Drengene, vil I finde et Par Billeder af franske Spejdere — Sospæjdere og Spejdere. De ser ganske ud som Spejdere andre Steder i Verden. De har de samme smaa Bi-vuaktelte at ligge i og de nyder Lejr-livet i mindst lige saa høj Grad som I gør det.

Det er, hvad der er at sige om dem.

Andre Spejdere.

Men det er ganske morsomt at tænke paa, at der nu snart sagt ikke findes det Land i hele Verden, uden det har sine Spejdere — at der ogsaa i Syrien, Afrika, Indien og Ja-

pan findes Drengene, der med Liv og Sjæl gaar op i deres Spejderarbejde, og at disse Millioner af Drengene alle tilhører et Verdenssamfund af Spejdere og alle har én Chef, Sir Robert, den Mand, der har givet os Spejderbevægelsen.

Verdens Spejdermøde.

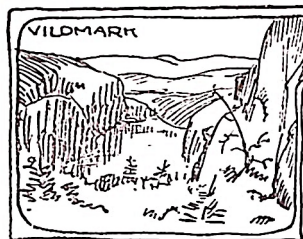
I Juli Maaned i Aar midt i Sommerferien sendte alle de Lande, der paa nogen Maade kunde, deres Spejderrepræsentanter til Paris for at drøfte alle de Anliggender, som var af Betydning for det fælles store Spejderarbejde. Der var 30 Nationer, der havde givet Møde med ialt 145 Repræsentanter. Ovenfor ser I et Bil-

de af Deltagerne i Konferencen, der varede en hel Uge.

Den næste Jamboree.

Noget af det jeg ved der vil interessere Jer mest angaaende denne Konferencen er, at der blev taget Bestemmelse om, at der skal afholdes en ny Jamboree i Sommeren 1924. Hvor den bliver er endnu ikke afgjort. Men hvor den end bliver — givet er det, at vi skal med. Og givet er det, at vi allerede nu maa begynde at tænke paa Træningen — ti selvfølgelig vil vi stille et Hold, der kan repræsentere Danmark paa en værdig Maade.

G. Lembcke.

FRA NORGE

ET SPÆNDENDE ORIENTERINGSLØB

„Og traar vi paa vildgræs og finder
ei frem,
hiaeheifallera — bak hver busk har
vi hjem...“

„Nu kan mine Tæer holde Svømmeopvisning i Støvlerne,“ det er den aandrige Bemærkning, Lars kommer med, da vi ved 10-Tiden om Formiddagen maser op over Linderudsæterhøgdane nogle Mil nord for Kristiania. Vi har startet fra Kristiania-Spejdernes prægtige „Spejderhytta“ i Nittedalen tidlig om Morgenen som det første af de 4-Mands Hold, som skal løse den Orienteringsopgave, der er et Led i Akershus Kreds' Bannerkonkurrence for 1921. Hver af de deltagende Troppe har stillet et Hold paa fire gamle Spejdere, som med fuld Oppakning skal finde frem til nogle Kontrolstationer midt inde i den uvejsomme men smukke „Nordmark“ (Landskabet nord for Kristiania).

Det har regnet meget i den sidste Tid, og det øser fremdeles, saa det er slet ikke mærkelig, at Lars kommer med ovennævnte Bemærkning. Det hjælper ikke stort, at man er udstyret efter de bedste Opskrifter for Uvejre med Vindjakker og alt til Faget henhørende, naar man som vi skal gaa milevis igennem tæt Gran-skov, hvor der hverken er Vej eller Sti, over Mosestrækninger, som er oversvømmet af Vand, og op og ned ad Fjeldskraaninger, medens Regnen styrter ned, som om en ny Syndflod skulde begynde.

„Troppens navn og troppens ære vil vi altid fremad bære...“ synger det i mig — jo Tak, det er rigtig nok; men Situationen er langt fra lys, den er snarere mørk — for ikke at sige, at den er overskyet. Vi er paa Vej fra Post Nr. 2 ned mod Post Nr. 3 ved Liggern, men paa Grund af Regntykningen har vi meget vanskelig for at orientere os efter de omkringliggende Højders Form og Størrelse, hvilket vi ellers som oftest gør. Vi har derfor været nødt til den sidste halve Mil at gaa med Kompasset i Haanden og søge at holde Retningen vest-syd-vest saa godt som mulig og forøvrig følge med paa Kortene hver Gang vi passerer over

en Bæk, en stejl Fjeldskraaning, en Mosestrækning eller lignende Ejendommeligheder. Paa Grund af nogle Klofter har vi et Par Steder maaltet gaa en Omvej, og vi er derfor nu en lille Smule i Tvivl, om vi er kommet lidt for langt mod syd. Mennesker findes der ofte ikke inden mange Kilometers Omkreds, saa at „spørge nogen om Vej“ er noget man vanskelig kan her. Vi benytter os saa af vor gode, gamle Stifinderkunst „at gaa efter lugta“, som der forøvrig kunde fortælles meget interessant om, bøjer mere mod nord og ikke længe efter kan vi i en Lysning i Skoven se Liggern ligge lige foran os.

Ikke mange Minutter efter finder vi Post Nr. 3, som lige er kommet til Stedet. De 30 Minutter, som vi tvungel skal være ved Posten, bliver benyttet til Spisning, Hvile og — da Regnen i Øjeblikket er stilnet lidt af — til Opvridning af Tøj, men hele Tiden, medens vi er ved Posten, holder vi spændt Udkig mod den Retning, hvorfra vore Efterfølgere kan ventes. Da de konkurrerende Hold efter Planen skulde starte fra „Spejderhytta“ med 10 Minutters Mellemrum, kan vi altsaa være forberedt paa at se mindst 3 Hold Modstandere trine frem paa Skuepladsen i den Tid, vi skal være der, hvis vi ikke har gaaet hurtigere og rigtigere end de nærmest følgende Hold. Vor Glæde er derfor stor, da der endnu ikke er kommet nogle andre Spejdere frem til Posten, dengang vi — paany i straalende Regn — efter en god halv Times Hvile „tar ræberen fat“ og sætter Kursen mod den idylliske lille Skovso „Fagervand“.

Lidt hen paa Eftermiddagen naar vi til nogle store Moser. At gaa udenom dem kan der ikke være Tale om, for vi har jo Hastværk, og her som overalt ellers gælder det, at „en lige Linie er den korteste mellem to Punkter“. Vi trasker selvfølgelig tværs igennem, og da vi i Forvejen omtrent er saa vaade som vi kan blive, gør det ingenting, at Vandet sprøjter for hvert Skridt. — Tvertimod er det en ganske hyggelig Fornemmelse at gaa over den bløde „myr“!! —

Hvor er Alt dejligt frit og uciviliseret her. Ikke et Hus, ikke en Vej

eller en Sti, ja ikke engang et menneskeligt Fodspor ser vi, da vi traver op ad Højderne paa den anden Side af Moserne. Kun Højder, der er beklædt med Gran- og Fyrre-træer, og hist og her en lille Skovso saa langt Øjet kan naa. Engang imellem stoder vi paa Efterladenskaberne fra Elg, og et Par Steder er vi lige ved at træde paa et Kuld Urhøns-kyllinger. Ofte farer et lille Egnen rask af Sted fra Grantræ til Grantræ over vore Hoveder, og højt oppe i Luften kredser en Rovfugl med lange rolige Vingelag. Alt er saa uherørt af Civilisationen, som om der ikke skulde have været Folk paa denne Kant i mange Aar. Den store Stillehed, som hersker her, afbrydes kun, hvor en lille Skovbæk plasker ned ad en Fjeldside. —

Vi klatrer op paa Toppen af en Højde for at faa et bedre Overblik over Situationen, for vi er nu paa et af de vanskeligste Punkter paa hele Ruten, og det gælder derfor at være forsigtig. Fra Toppen faar vi Øje paa en „Aas“, der ligger omtrent en Mil borte med tre „Stænger“ øverst. „Stængerne“ er de ca. 100 Meter høje Master paa den „Traadløse“ paa Tryvandshøiden, saa nu bliver der Afstandsbedømmelser, Konferencer med Kortene og Pejlinger til alle Sider. Vi faar hurtig og med en pinlig Nøjagtighed udregnet vor Stilling paa Kortene og klatrer saa ned mod det Sted, hvor Nordre Svartkulp (en meget lille Sø) skal ligge gemt mellem Klipper og Grantræer. —

Over os en Fjeldvæg, der er saa lige som en Væg, under os en Fjeldvæg, der gaar lige ned i Nordre Svartkulp, medens vi selv kryber paa en lille Afsats paa Fjeldsiden! Ja, det er hyggeligt! Vi vil ikke klatre tilbage, for derved vilde vi spilde alt for megen Tid. Vi skal jo frem til Post Nr. 4 ved Svartkulpens Nordspids. Altsaa fortsætter vi henad Afsatsen. I Begyndelsen gaar det helt fint, men saa kommer vi til et Sted, hvor Afsatsen omtrent helt forsvinder, og hvor der ikke er andre Holdpunkter paa Fjeldsiden end et fremspringende Klippestykke paa Størrelse med en stor Rygsæk. Haakon, som i Øjeblikket er foran, kom-

mer temmelig behændig forbi det kritiske Sted; men idet Lars skal forbi, opdager han, at Klippestykket er aldeles løst. Lars klamrer sig alligevel fast til det — det ryster lidt men bliver dog staaende — og et Øjeblik efter er han paa et forholdsvis sikkert Sted paa den anden Side. Nu kommer Turen til Torolv, som forsigtig og med et uroligt Sideblik ned til Svartkulpens blanke Vande klatrer hen til det farlige Punkt. Medens han klamrer sig til Klippestykket, som rokker og ryster, saa vi hvert Øjeblik venter at se vor Tropsredaktør forsvinde ned til de kolige Bølger, kryber han Centimeter for Centimeter langs Afgrunden, indtil ogsaa han staar paa den anden Side. Nu er der kun mig selv tilbage. Mit vaade Haar rejser sig paa mit Hovede, saa jeg vist ser ud som et Pindsvin, for vel er Klippestykket blevet staaende, medens de andre klamrede sig til det, men jeg — som er meget tungere — og med fuld Oppakning! Det løber mig koldt ned ad Ryggen, da jeg i Tankerne ser mig selv som en Lavine fare ud over Kanten ned til Svartkulp. Rigtig nok er jeg gennemvaad i Forvejen, men jeg ønsker dog ikke at faa et ekstra Bad paa det nuværende Tidspunkt. Jeg sender en vemodig Tanke tilbage til mine Spejdere nede i gamle Danmark. Jeg har nok været med til lidt af hvert dernede, men noget lignende som dette prøvede vi da aldrig paa. Forresten er det vel første Gang i "Norsk Spejdergut-Forbund's Historie, at en "Fladelandsbeboer" som jeg er Forer for et af Holdene i en større Orienteringskonkurrence. — Naa, frem maa jeg jo — selvfølgelig — og med skælvende Ben og Øjne, som staar stæve i Hovedet, naar jeg det kritiske Punkt. Da jeg klamrer mig til Klippeblokken, kan man skrive Jambo-

reesangen om som følger: „Der er tyst som i en Kirke, man kan høre Stenen knirke, hold, hold og slip ei, saa er den nice!“ Medens jeg er ude over det værste Sted af Afgrunden, ligger mine tre Følgesvende og stir-

rer spændt paa, hvordan det gaar. — Klippestykket bliver staaende, og et Øjeblik efter har jeg et sikkert Tag i en solid Klipperevne paa den anden Side. I det samme Nu høres en svag Raslen — det er de Sten, som falder fra vore Hjerter over at denne Hindring er overvundet! Og saa gaar det hurtigt videre. —

„Hallo, 7. Kristiania, er dere alt her. Kom nu ind og faa noget varm Havresuppe. Hvordan har dere det? Svært vaade?“ — Forbundssekretær Brekke kommer ud mod os fra Gaarden Kamphaug, hvor Indkomsten finder Sted, for at kontrollere Holdets Kondition. — Han finder ikke mange tørre Traade paa os, men vi er forøvrig i god Form. „Tiden?“ stonner vi, idet vi farer ind i Peisestuen paa Gaarden og kaster Oppakningen hen i et Hjørne. „Ganske bra, 6 Timer og 43 Minutter,“ svarer Brekke, hvorefter vi styrter os over den dampende Havresuppe. —

Resultatet af Orienteringskonkurrencen, som foruden selve Orienteringsopgaven ogsaa omfattede Bivukering med Afbrydning af Lejr, Kogning o. s. v., Rapportaffattelse, Iagttagelsesevne o. l., blev, at vort Hold (7. Kristiania-Trop — Kredssekretærens egen) og Holdet fra 2. Kristiania-Trop (Spejderchefens egen) stod lige som Nr. 1 med hver 95 Points. Nr. 3 blev Holdet fra 9. Kristiania Trop (Kreds-
chefens egen) med 90 Points. Det kan maaske interessere at høre, at ingen af de deltagende Hold kendte Ruten paa Forhaand, men at Holdene paa Startstedet fik at vide, hvor Post Nr. 2 var, og at de saa ved Post Nr. 2 fik Besked om, hvor Post Nr. 3 skulde findes o. s. v. Turen var jo — paa Grund af Uvejret — temmelig haard, men

„at klare en tærn er jo netop vor sport, derfor har vi jo omkvædet vort.

Aaheiaahi
vi er speidere vi
bare vent vi skal nok saken klare,
vor kraft er som staa,
og vi naar nok vort maal,
naar vi vil
og vi bare sætter til.“ ...

Ex-Oterfører,

7. Christiania (1. Charlottenlund 1914—16).

NATTEVAGT

Til «Akel»

*Et Lejrbaals glødende Emmer, saa rodt i den vaarlige Nat;
tusinde sælsomme Lyde fra Skovbrynets jiltrede Krat.
Maanen, som for var paa Himlen i Skyernes hvidlige Brøm
staar skjult af Fjordbreddens Bøge — gaar saa over Næsset frem.*

*De tavse og tyste Bølger, som flydende Solv de gaar;
og Vinden nynner en Vise; den samme i Nat, i Gaar,
pusler i Trærnes Kroner — og hviskende Blade
skjalv —.*

Ene staar jeg i Nat under Himlens sølvblege Hvalv.

*Teltenes hvide Rækker — og dæmpede Aandedrag;
nu sover de trygt derinde, nu endtes igen en Dag.
Og natlige Timer skride — og Tankerne vandrer af Led;
vær stille, min Sjæl, vær stille, jeg knæler ved Havet ned.*

Christian Reinhard.

DU DANSKES VEJ TIL ROS OG MAGT —

Danske Dreng har altid elsket Havet og det friske Somandsliv. Manges en rask Gut har lyttet i Spænding til Fortællingerne om de gamle Vikinger, og fulgt dem i Tankerne paa deres stolte Færd over Havene, og ikke faa har sat sig som Maal selv engang at pløje Bolgerne som Kaptein paa en Bark eller Chef for en Orlogsmænd. Mindre kunde ikke gøre det!

Ogsaa i Drengenes Lege spillede Soen en Rolle. Hvidhaarede og barbenede Fiskerdrenge har plasket rundt i deres Joller fra de knap kunde krybe, og mange af Danmarks fredelige Soer har ofte genlydt af Hyl og Skrig, naar Landsbydrengene og Kammerater fra Byen tog en Dyst i spændende Baade-Soslag.

Og var man ikke saa lykkelig at eje en „voksen“ Baad, byggede man sig selv et lille Skib. Prøveturen blev

foretaget hjemme i Vandfadet eller Vaskebaljen, men det blev først rigtigt spændende, naar Skibet skulde vise, hvad det duede til paa store Dybder.

De store Skibsværfter rundt om i vore Havnebyer fik smaa „Aflæg-

En lykkelig Vinder

gere“ i Legetøjsfabrikerne — men deres fint udstyrede og smukt malede Fartøjer sejlede ikke altid lige godt. De var nærmest til Pynt.

Det var langt bedre, om man kunde faa en gammel erfaren Fisker til at „skære en Baad“ — ja, allermor-

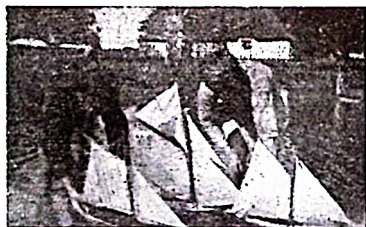
Klar til Start!

somst var det, hvis man selv var fingernem nok til at bygge en. Kan være, den blev lidt ru og kantet — det var dog „eget Arbejde“ og som saadan dobbelt værdifuldt.

Hosstaaende Billeder viser, at „Sejladserne“ ikke er gaaet helt af Mode i Drengenes Verden.

En Flok raske Dreng fra Københavns Villabyer har dannet en veritabel „Sejlsportsklub“ — med Formand, Næstformand, Medlemskor, Kontingent o. s. v.

Søndag Morgen samles de paa Eremitagesletten og holder Kapsejladser (a la „Øresundsugen“) paa den lille fredelige So. Med Spænding og Stolthed følger de deres smaa Fartøjer, naar de for fulde Sejl klover de vilde Bolger, og tilfældigt forbi-passende standser en Stund og ser interesseret til.

Baade gøres klar

Der kom en Dag en Spejder hen ad Landevejen. Det gik i Grunden rigtig smaat med Marchen, Skridt for Skridt maatte han mase sig frem, han var saa temmelig nær ved at gaa træet. Vinden susede imod ham, Randslens Remme gnavede i Skuldrene, Himlen var skyet og kedelig, ja det var lige ved at være kedeligt alt sammen. Saa fik Blæsten fejte Skyerne bort og Solen skinnede og bagte. Nu fik det hele paa en Gang et andet Udseende. Markerne saa saa dejlig grønne ud, og vel gnavede Remmene lidt endnu, og vel havde

LIVSGLÆDE AF PASTOR LERCHE

Vinden endnu langt fra lagt sig, men Solens Varme og Lys gjorde Marchen saa let og saa frisk.

Saadan kan i Virkeligheden hele Livet forme sig for os Mennesker. Man kan gaa saadan og stampe i det, Skridt for Skridt, Dag for Dag maser man sig fremad. Skolen bliver lige passet til Husbehov, ellers vanker der nemlig daarlige Karakterer. Bedre gaar det heller ikke hjem-

me. Alle de mange Tjenester, man gerne skulde gøre for Far og Mor, det er kun de allernødvendigste, dem man slet ikke kan slippe for, man gør. Og ens Fritidsarbejde, Spejderarbejde, eller hvad det nu er, ogsaa det passer man saa daarligt, saa hverken Fører eller Kammerater kan stole paa en. Dreng tror, at de gør sig Livet let paa den Maade og opdager ikke, at der er ikke noget saa besværligt, som alt det, der kun blev halvgjort for en. Det gør Livet saa kedeligt, graat og ensformigt, det bliver ustandseligt for en som

Randslens Remme den første Marchdag, det gnaver og er ubehageligt for en hele Tiden.

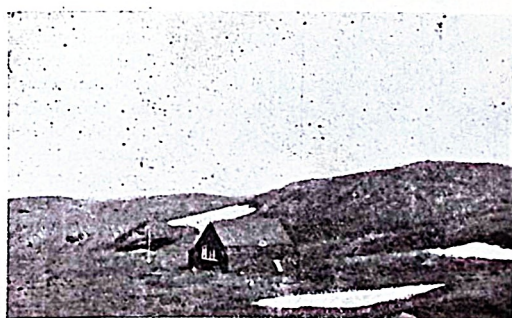
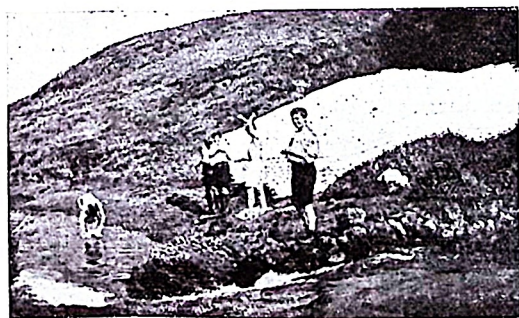
Se denne Graavejrsstemning i ens Liv, den har saa ofte sin Grund i, at Mennesker aldrig fik Øjnene aabnede for hvilket vidunderligt Solskin, der falder paa det Menneskes Liv, der søgte og fandt ind til Gud. Nu faar hele ens Liv — ogsaa alle de smaa Ting — en langt større Betydning. De betyder nemlig, at enten bygger vi op eller ogsaa saa river man ned paa noget stort og evigt inde i os selv. Der er allfor mange Dreng, der blot for at vente paa den store Gerning, de tænker engang at skulle udføre, ganske glemmer alle de smaa Gerninger. Vi synger al den dovne siger: „Men naar *engang* jeg Skolen har forladt, *saa* spyttler jeg i Næven og la'r fat.“ Nej, han der saadan opsætter, han lærer aldrig nogensinde at tage fat. Den, der som Dreng gaar af Vejen for smaa Ting, han lærer aldrig som Mand at løfte de store.

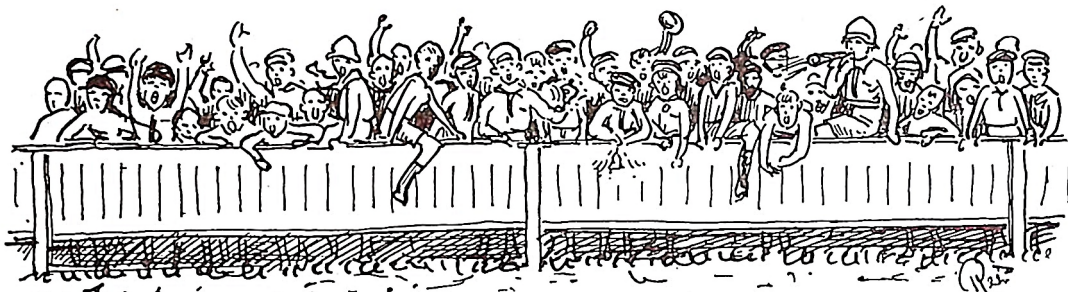
Men saa hænder det, at en Dreng en Tid fik det Solskin ind i sit Liv, som skinner os i Møde fra vor Herre Jesus Kristus. Og Drengen blev trofast ved at bede sin Morgen- og sin

Aftenbøn, og dog kom Graavejret igen ind i hans Liv. Han tog nemlig fejl af, hvad Jesus vilde vise os Mennesker. Drengen troede, at det at være ulydig mod Gud, det var man kun, naar man gjorde det som ligefremt var grimt eller usandt og ondt. Saa gik han stadig og tænkte, se det maa du nu ikke og det maa du heller ikke. Og lidt efter lidt kom han til at tænke paa, at alle de mange, som turde gøre baade det ene og det andet, som han godt var klar over var galt, om de ikke egentligt havde det meget morsomme-

re. Jo, sandelig har de det morsommere end den kristne Dreng, hvis man blot gaar og tænker paa hvad man ikke maa. Men saadan skal det heller ikke være. Der staar et Sted i det nye Testamente, at vi skal gøre de gode Gerninger, „som Gud forud har beredt, at vi skulde vandre i dem“. Se, det er en hel anden Maade at være ulydig mod Gud paa, at glemme alle de smaa gode Gerninger, som Gud hver Dag vil, at netop du og ingen anden skal gøre. Og nu synes den dovne, at saa maa Livet først rigtig blive besværligt, og til at begynde med kan det godt virke saadan. Jesus har forresten aldrig sagt til os, at det skal være saa umaa- delig nemt at være hans Discipel. Men han har lovet os Solskin og Glæde over vort Liv ved at tjene ham. Og det faar vi. De første Dage paa en Marchtur er aldrig saa nemme, men jo længere vi gaar des bedre og lettere bliver det. Saadan er det ogsaa for den, der søger Gud, jo mere vi følger ham desto gladere bliver vi derved. Og Jesus lærer os, at Solskin i vort eget Liv, det kommer først, naar vi rigtig har naaet at kaste Solskin ind i andre Menneskers Liv gennem vor Hjælpsomhed og Kærlighed.

SPEJDER-BILLEDER

:: DRENGENE FRA LEEDS ::

Tre spændende og interessante Kampe.
Interview med den engelske Fører.

Drengene fra Leeds vil vi huske længe, de af os, som saa og hørte deres tre berømmelige Kampe!

Englændere spiller Fodbold paa en hel anden Manér end Danskere — skønt vi havde alligevel faaet lært det engelske System til den sidste, afgørende Kamp, Seriens ubetinget bedste.

Et engelsk Fodboldhold bestaar af tusinde Spillere, hvoraf ganske vist kun de 22 er paa Banen, skønt de alle har deres Andel i Spillet. De faa Lærere og Reserver, der havde fulgt Holdet herover og overværede Kampene, overbeviste os hurtigt om, at *Publikum maa spille med*, om Kampen skal spilles med Fynd og Klem.

Oh Leeds! O-o-uh-Le-e-d-s!

Medens Spillerne i Marken gjorde deres Bedste, opildnede Tribunespillerne dem uafsladelig med Tilraab, der for et ligevægtigt dansk Sind syntes ganske uforstaaelige.

Man bliver skiftevis rød og bleg ved Synet af en engelsk Lærer, der (i enhver anden Henseende ellers normal) i en spændende Situation farer op fra sin Plads og med Rædsel og Dødsangst malet i hvert eneste Træk, som en Vild stormer frem og tilbage paa Tribunen, skrigende med en Lidenskab og Pathos, som var han i den alvorligste Livsfare:

„Oh Leeds! O-o-uh L-e-e-d-s, Leeds, Leeds, Leeds, go on you damned raschel! Oh Leeds!“

Skrig og Skraal.

De 2—3000 ungdommelige Tilskue-re til tredje Kamp havde tilfulde til-lagt sig denne engelske Omgangstone. Allerede paa lang Afstand hørte man Mælkeklokkernes Ringen og Dyrehavs-bakkehornenes Skratten, mens inde paa Staa-pladserne 11 Aars Gutter med engelsk fordrejet Mund og Rædsel i Mælet raaber, som var de ved at blive overkørt af Linje 14: Oh Børge! Oh, „Graa“! Go on, b-o-y-s!

Paa reserveret Plads opstaar et øjeblik Trængsel om en særligt lidenska-belig Skare, der med Næverne forsp-

ger at afgøre, hvorvidt en nylig af Maalmanden „klaret“ Situation var en beundringsværdig Bedrift eller en dag-lig-dags Begivenhed. Da Slagsmaalet og Skrigene bliver næsten for engelske, afgøres Striden af en lille rødhaaret dansk vordende Mester, der med begge Næverne dybt i Permissionslom-merne lakonisk udbryder:

„Han ka' s'gu sagtens, naar han maa ta' med Næverne!“

Interview.

Vi underkaster efter Kampen det sejrende engelske Holds beskedne 15-aarige captain et lille Interview:

„Hvorfor blev det Jer, der vandt?“

„Vort Hold er udtaget“ blandt 68

EN
DANSK
HELT

Tegninger af Asger Ribber.

engelske Skolehold, vore danske Kammerater kun af een eneste Klub!"

"Hvordan spiller de danske Drengene?"

"Modigt og fair, men lidt for langsomt. De lader for mange op-lagte Chancer gaa fra sig!"

"Fortæl lidt om Leeds Foot.b.ass."

"Vi har mere end 4000 Medlemmer. Englands berømteste Mænd har været paa vore Hold som Drengene, selv om de nu skyder Maal andre Steder end paa den grønne Plæne".

Dodd.

Inde i Omklædningsrummet skrider Kammeraterne infernalsk Holdets Krigshyl:

Oo—ah—oo—ah—ah!
who killed Ki-Ka?
who killed Ki-Ka?
we are Leeds!

Og vi vandrer bort, mens Ungdommen larmer i Boldhuset, og giver disse Drengene Ret!

Who killed Ki-Ka?
Who killed —? Nej
hvem kan dræbe ung
Begejstring og godt Humør?

Det kan ikke dø!

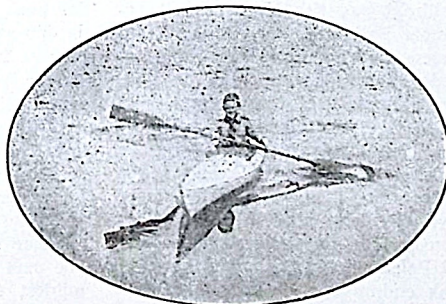
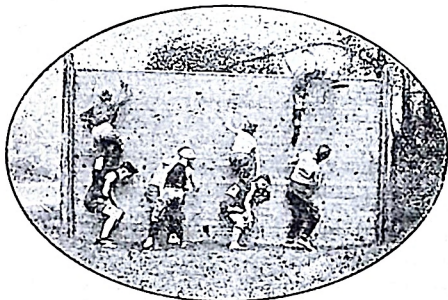
Dagen efter rejste de engelske Drengene hjem efter at have vundet alle tre Kampe. Naa — de fortjen-

te det ogsaa! De var — som deres Fører sagde — „hurtigere“ og lod ingen Chance gaa ubenyttet hen.

Forhaabentlig varer det ikke alt for længe, inden de kommer igen — for at de danske Drengene vil have Revanche — derom er der ingen Tvivl.

SPEJDER - LIV

STUDENTER I VANDRELEJR

Den sjette Juli svingede en mægtig Lastbil ud af Ronne By, belæsset med glade unge Mænd og velspækkede Rygsække. Paa Toppen af Bagagebunken sad en stud. polyt. og spillede paa Mandolin. Bag ham vajede et lille Splitflag. — Det var de danske Studenter, der under Ledelse af Universitetets Gymnastiklærer N. C. D. Petersen drog ud for at erobre vor sydlige Klippe. Videnskabens unge Dyrkere havde forladt deres Studerekamre og drejet Nøglen i Laas — Sommeren havde kaldt dem bort fra de stovede Bogreoler — ud i Naturen og den friske Luft.

Lad os følge dem paa deres Færd ved spredte Udpluk af nogle Dagbogsoptegninger i „Mons Folkeblad“:

Lyn og Torden.

Vort forelobige Maal var Romersdal Skovridergaard i Almindingen, hvortil vi ankom ved Firetiden. Modtagelsen var den hjerteligste, vi kunde ønske os. Den stoute Skovrider Bramsen bod os Velkommen og raadede os til paa Grund af de optrækkende sorte Skyer at tilbringe Natten i hans Lade, og vente med at prøve Teltene til senere. Vi tog med Tak imod Tilbudet, Men Maden skulde vi have lavet paa Lejrmaner. Spaderne kom frem, og det varede ikke længe for fem Baal flammede lystigt ude paa Grønsværet, hvor ogsaa vore Telte skulde have været rejst. Der hentedes Vand inde i Gaarden, der skrælledes Kartofler, og der uddeltes Medisterpølser og Gryn og Saft til Sodsuppe. Hvert Telthold paa fire Mand fik sit bestemte Kvantum. Polyteknikere, Jurister, Medicinere og mag'er arbejdede alle med samme Liv og Lyst, drevet frem af Mavens Skrig og end mere af Uvejrets brummende Knurren, der stadig blev tydeligere og tydeligere. Under Nydelsen af den søde Suppe kom det første skarpe Lyn efterfulgt af et bragende Tordenskrald. Ængsteligt skævede vi til Pølserne. Ak, de havde ikke nær nok endnu! Sortere og sortere væltede Skyerne op over Himmelen;

men de ligesom delte sig og drev til Siden, inden de naaede paa Højde med os. Var det Vejrgudernes Mening, at vi skulde faa Lov at stege vor Medisterpølse færdig? Nej, nu begyndte Skovens og Hegnets Træer at suse stærkt og uheldvarslende, og enkelte tunge, tykke Draaber slog mod Jorden.

Pølsernes Krigedans.

Rygsække, Proviant m.m. var allerede i flyvende Fart bragt i Torvejr. Aa, vore kære Pølser! En Mand

af hvert Telthold trak i Regntøjet, bed Tænderne sammen og greb fast om Pandens Haandtag, parat til at tage en Dyst med den kommende Tordenskyll. Resten sogte Ly i Gaarden. Saal Nu øser det ned! Der staar de derude, de fem. Ganske som Køer skyder de Ryggen op mod Regnen og luder med Hovedet. De to holder virkelig ud — og forklare det hvo der kan: deres Baal brændte endnu, da den rasende Regn var hørt op —; men de tre river Panderne til sig og styrter ned mod Gaarden. Vandel svupper i Støvlerne. Pølserne danser Krigsdans i Vand og Fedt, og i et Sprojt af Væde farer de ind ad Døren til os. De bliver stegt færdig i Skovriderkøkkenet. Den Middag vil vi huske længe! Der er nogle, der trænger til at faa tørt Tøj paa, og alle maa vi have rettet lidt paa vort mildest talt forpjuskede Udseende; men da det er overstaaet, træder vi

ogsaa med en Følelse af usigeligt Velvære ud i den friske, rensede Luft og vandrer fra Laden over i Hovedbygningen for at sætte os til det Kaffe-bord, vor prægtige Vært har ladet dække til os. Man kan ikke tage fejl af, at man er Gæst hos en Skovrider. Spisestuens Vægge er spækkede med Gevire af alle Arter og Størrelser. Deres Bærere er alle faldet for vor Værts Haand. Men at han ikke alene interesserer sig for Jagt og Forstvæsen, derom vidner de fyldte Reoler i hans Arbejdsverelse. Han er selv gammel Student og har aldrig glemt sine aandelige Interesser. Med Opmærksomhed lytter han til de nye danske Sange, vi synger ved Kaffe-bordet i Petroleumlampens dæmpede Lys. Den udmærkede Aften slutter, som naturligt er, med et Leve for vor Vært, efterfulgt af rungende Studenterhurraer.

Uhyggelige Drømme.

Kort efter ligger vi alle i Ladens Halm, indrullede i vore Uldtæpper; den sidste elektriske Lommelampe slukkes, endnu ryger et Par Vittigheder og enkelte frygtelige Brandere gennem Mørket, saa bliver alt tyst og stille. — Skont træet sover man mærkværdig let under saadanne Omstændigheder. Jeg vaagner ud paa Natten ved at høre min Sidemand fortælle noget med $X + y^2 - 3v$. Det gaar op for mig, at det er en Polytekniker, der nylig har været oppe til Eksamen, og hvis Hjerne endnu ikke helt har taget Sommerferie. Ellers kun dybe Aandedrag rundt om sig, en Svirren af en Nat-sværmer og et svagt Skær af Dag igennem den aabentstaaende Luge til venstre. Jeg slummer ind igen.

Næste Morgen var det fint Vejr, og vi benyttede derfor Formiddagen til at spadseren en Tur i Almindingen efter en Rute, Skovrideren gav os. Vi besøgte Rytterknægten, Gamleborg og Lilleborg m. m. og modtoges ved Hjemkomsten af et mægtigt Fad friskplukkede Jordbær. Havde den Mand ikke fortjent det dundrende Hurra, han fik til Farvel?

Naa, nu skulde Vandrelivet for

Alvor til at begynde! Rygsækkene med de paaspændte Tæpper, Frakker og Kogekar vejede egentlig godt til; men det var der selvfølgelig ingen, der vilde tilstaa. I hvert Telt hold skiftedes man, to Mand ad Gangen, til at bære det om Teltstangen sammenrullede Telt, og saaledes udstyrede marscherede vi af. Solen var ikke fremme, og Stovet var tæmmet af Gaarsdagens Regn; det var ideelt Vandrevejr!

Nogle forsøgte at synge. „Jeg bærer med Smil min Byrde. Jeg drager med Sang mit Læs —“ — Jo, bære Byrden med Smil, det kunde vi endda; men drage vort vort Læs med Sang — nej, den gik ikke; vi blev for forpustede! Vi fortsatte i Tavshed lige til Aakirkeby Mejeri, hvor den herligste Kærnemælk stod og ventede paa os. Da vi havde ladet denne vederfares Retfærdighed, besøgte vi Kirken med den ejendommelige Sandstensdøbefont, der bærer Relieffer forestillende Scener af Kristi Liv. Den forklarende Runetekst er tydet af Wimmer. Vi forsøgte ogsaa at tyde; men vi havde jo ikke Wimmers Færdighed.

„Fjældstauan“

Hen paa Aftenen naar vi „Fjældstauan“, Rektor Hartvig Møllers Sommerhus hvor vi skal hvile hele Dagen,

Fire Mand har allerede taget Køkenet i Besiddelse og er i Færd med at tilberede den vanskelige Middagsmad, Mælk med Tvebakker og røgede Sild (ægte friske og duftende smaa Bornholmere). Resten af Mandskabet har fordelt sig rundt i Værelserne, hvor man tager tørt Undertøj paa — gennemblødte af Sved er vi alle —, efterser de omme Tær og retter de bojede Skuldre og stive Ben.

Vi reder Seng med vore egne Tæpper og de paa Stedet forefundne Halmadrasser, for at alt kan være i Orden, inden det begynder at skumre. Middagen fortæres med glubende Appetit — hver Mand tog sine syv-otte røgede Sild, og jeg svarer for, at de fleste af Benene i dem gik ned i Maven —, og ikke længe efter sank vi alle hen paa Lejet i tung, dyrisk drommeløs Sovn. Ikke en forsøgte en Vittighed eller en Brander. Det aandelige Liv var udsukt i os.

Næste Aften stod vi samlede paa Fjældstauans Veranda og saa ud over det samme prægtige Landskab, der havde betaget os saa stærkt ved vor Opvaagnen. Det var jo næsten Synd at gaa i Seng; saa skøn en Nat i saa herlig en Natur oplever man ikke mange Gange i sit Liv. Himmelen var klar og ren. Østersonen laa blikstille og lod en bred Stribe af sin Overflade forsølve af Fuldmaanens Lys. Inde fra Kysten skod et lille Næs sin naalefine, kulsorte Silhouette tværs over det blanke Baand. Fjærnt ude tilhøjre blinkede Fyret paa Dueodde: rødt — hvidt — rødt — hvidt. Det var tydeligt nok blikstille paa Havet og Sletten neden under os; men heroppe paa Fjældstauans Skrænter lod stadig det samme blide og sagte Sus i Fyr og Lærk som en Tryllesang, der satte os i Stemning. En af vor Midte begyndte at synge, og Slag i Slag lod nu danske og svenske Sangere rent og klart ud i Natten til Akkompagnement af Trækronernes Susen. Vi elsker våra strömmars brus. Og: våra bäckars språng.

Den mörka skogens dystra sus.
Vår stjärnenatt, vårt sommarljus!
Allt, allt, hvad här som syn,
som sång

Vårt hjärte rört en gång.

Det var over Midnat, inden vi søgte ind til Halmadrasserne, og det varede en rimelig Tid endnu, inden der faldt Ro over de oprømlige Gemmytter. Der var en Mand, der havde spist syv Bøffer til Middag, og da man skulde til Sengs, viste det sig, at han tog omtrent dobbelt saa meget Plads op som den foregaaende Aften. Hans Sidemand maatte derfor trykke sig tæt op til ham; men de kunde ikke holde ud at ligge saaledes; for han med Bøfferne var ikke lige i Siden mere, han var zigzagformet med tre haarde Udvækster i hver Side af Maven! Næppe havde Polyteknikerne ved matematisk Rum-beregning skaffet Plads til alle, for det blev galt med Vinduerne. Nogle vilde have dem aabne, andre lukkede. Argumenterne for og imod svirrede igennem Luften.

Om sider sygnede dog Samtalen hen, og man begyndte at høre Aandedrag, hist og her en rullende eller rallende Snorken, og i Luften en Dirren og Svirren som af fine Strænge. Det var Myggen! Morgensolen aabenbarede disse smaa vingede Uvæseners Hærværk. Jeg for mit Vedkommende havde seks Stik paa den ene Haand og syv paa den anden, foruden lignende Forsiringer paa Hals og Ben.

Og saa fortælles der videre om de glade Studenter Oplevelser. Desværre byder Pladsmangel os at standse her. Men disse Dagbogsudpluk har givet jer et lille Indblik i Studenternes LejrLiv og det danske Studenterhumør.

SAGASPIL

AF HANS WERNER

FORSPIL

Skov med aaben Plads; i Midten en stor Sten omgivet af flere mindre. En Olding kommer vandrende og sætter sig paa den store Sten, idet han siger:

Træt af at vandre vil jeg hvile her
paa denne gamle Sten til Solen synker —
og spreder Guld paa Sky i Horisonten.
Alt nærmer sig dens Kugle Skovens Toppe,
og Egens Stamme rødmer i dens Skær. —
Fra Dagens Gerning vender Manden hjem,
og Kvinden pusler Barnet i dets Vugge.
De tusind Krager stævner nu mod Reden,
og Lærken standser sine glade Triller
for sig at skjule i sit lave Bo.
Endnu en Stund, saa tændes Aftenstjernen,
og Nattens Kølning vil mig Vejen lette.

En Dræng nærmer sig:

Tro ej, at du saa snart faar Lov at gaa.
Du ligner ingen anden her i Byen
og kan os sikkert nok berette noget,
som vi kan have Glæde af at høre.

Oldingen:

Jeg skulde tro, du havde Ret, min Dræng;
berette kan jeg, naar man blot vil høre,
berette mangt og meget fra de svundne,
de længst henfarne, gode gamle Tider.

Drengen:

Hvad er dit Navn, og hvor har du dit Hjem?

Oldingen:

Mit Hjem er der, hvor gode Folk forsamles.
Mit Navn du spørger om. Jeg skal det sige,
skont en og anden vel derved vil smile.
I disse Tider er det Døgnets Ting,
der drager Mængden og de manges Tanker,
saa man for svunden Tid har liden Sans.

Drengen:

Der fejler du. Vi samles netop her
for med hverandre svunden Tid at mindes.

Oldingen:

Da kommer jeg jo hid som var jeg kaldet.
Man nævner Saga mig.

Drengen:

Det Navn jeg kender.

Oldingen:

Det ved jeg nok. Det bruges nu saa ofte,
at man har glemt dets gamle, smukke Klang.
Hvad Videnskaben ej kan kontrollere,
det kaldes Saga eller Æventyr.
Men vid, min Dræng, den rette Klang i Navnet
kun høres af det unge, friske Hjerter,
der elsker Landet og dets stolte Minder.

Drengen:

Fortæl om denne By og lad os høre,
hvad der er hændt i den i svundne Tider.

Oldingen:

Din Bøn jeg gerne hører og opfylder.
Lad os til Side gaa og du skal se
en Række Billeder fra gamle Dage.
Jeg støder denne Stav mod Stenens Flade
og du vil føle dig tolv Hundred Aar tilbage.

Drengen:

Tolv Hundred Aar, er Ringsted da saa gammel?

Oldingen:

Ej Ringsted just som den af dig nu kendes;
men Stedet her var alt dengang beboet,
og disse Sten var viet høje Aser.
Hvert tredie Aar til Ting man stævned hid
fra Sjællands Flækker, og hvert niende
fra hele Danmarks skovbeklædte Land.

Drengen:

Jeg hører Sang!

Oldingen:

Det er de tapre Mænd,
der vender hjem fra Ledingfærd og Viking.
Vi gaar til Side, kom!

En Skare Krigere kommer dragende.

Fra Hildurs Leg vi drage
igen til Barn og Viv
for Kampen at forsage
og leve Fredens Liv;
men naar en Fjende truer
vort gamle, skønne Land,
naar Stridens Bævne luer,
vi moder, hver en Mand.
Da skal vor Fjende kende,

Han udgyder Drikken, der lyser som Guld i Solen.
Til Thor og Tyr, og til den skønne Freja,
der vogted vore Hjem, mens vi var borte.

Hovdingen:

I tapre Mænd, i Fredens Tid, der kommer,
jeg maner jer til stedse tro at være
de høje Aser, som vor Sejer skabte.

Alle:

Vi sværger Troskab mod de høje Aser,
mod Stedet her, mod Danmarks Folk og Land.

Hovdingen:

Lad Sangens Toner bære eders Sværger!

at Danmark ejer Mænd,
der fører Spyd i Hænde
og breder Sværd ved Lænd,
da skal hans Kvinder græde
og jamre sig i Sorg,
mens vore jubler Glæde
i Hytte og i Borg.

Hovdingen:

Ved Hjemmets Offersted vi atter staar
og bør da bringe Aserne en Gave.
Lad Goden træde frem med Drikkehornet
og gyde gylden Mjød ud over Stenen.

Goden:

I stærke Aser, som har bragt os Sejer
modtag af dette Horn vor Offergave
til Tak for Sejrens Lyst og Kampens Glæde.
I stod os bi, da Pilen fløj fra Buen
og Sværdet klang mod Skjoldets haarde Rand.
Det røde Blod har farvet Markens Flade
som Ofret farver Stenen her med Guld.

Alle:

Til Odin vil vi sværge,
til Freja, Tyr og Thor,
vi hæver højt vort Værge
og giver dem vort Ord.
Saa længe vi betræder
den grønne danske Skov,
vi dræber den Forræder,
der bryder Asers Lov.

Hovdingen:

Fra Fædres Tid var dette Sted os helligt,
lad mig nu se, at I forstaar at holde
den Ed, I svor som gæve danske Mænd.
Og nu afsted til vore Hjem dernede
ved Bakkedragets Fod. De venter os.

Alle:

De venter os. De venter os med Glæde!
Fra Hildurs Leg vi drage
o. s. v.

De drager syngende bort.

Oldingen og Drengen træder atter frem.

Oldingen:

Fra Hedenold du nu har set et Billed
og hørt om Kamp og Strid og gamle Guder,
men ogsaa set, hvorledes danske Mænd
med Troskab længtes efter deres Hjem.

Nu vandre vi et Stykke frem i Tiden. —

Drengen:

Jeg hører atter Sang, men kan ej se,
hvorfra de skønne Toner naa mit Øre.

Oldingen:

Stig op paa Stenen, Dreng. Hvad ser du nu?

Drengen:

En sølsom Flok af kutteklædte Mænd,
der nærmer sig med Kors og Kar i Hænder.

Oldingen:

Det Munde er. De synger som man hører
dem synge skönt i Sydens store Kirker.

Drengen:

Hvad vil de her?

Oldingen:

De bragte Danmark Bud
om ham, der hersker over hele Jorden
og frelser Mennesker fra Synd og Død.
Her paa det Sted, hvor Gudestenen stod
vil de en Kirke bygge Verdens Frelser.

Munkene kommer.

Uden Frygt for Mørkets Mågter
drog vi frem mod Sjolunds Kyst,
gamle Guder vi foragter,
og vi stævner dem til Dyst.

Jesus Krist,
først og sidst!
er vort Raab mod deres List.

Fred og Frelse vil vi bringe
Nordens Folk i Jesu Navn.
Det skal lyde nu paa Tingene,
lyde højt til Sjæles Gavn.

Gud er god,
giver Mod,
kræver Bøn og ikke Blod.

Abbeden:

Alt længe har det danske Folk forstaaet,
at Kristus er den ene sande Gud,
men meget Hedenskab paa Hjertebunden
sig skjuler end. Det kæmper vi imod.
Som onde Aander tror de Stakler nu,
at deres Guder flakker om i Landet;
men vi skal vise dem, de tager fejl.

Oldingen:

Far ej for haardt imod det gamle frem;
det gemte ofte under falske Farver
den ædle Sjæl, vi alle kan beundre.

Abbeden:

I vore Kroniker vi stedse skriver
de Ting, der synes os at have Værd
for Eftertiden og de fjerne Slægter.

Oldingen:

Skriv ej i Bøger, skriv i unge Hjerter.

Abbeden:

Om unge taler du, skönt du er gammel.

Oldingen:

Den, der kan elske bliver aldrig gammel.

En Munk:

Se denne store Sten — den bærer Spor
af Afgudsøfre. Lad os fjerne den.

Drengen:

Nej, rør den ikke, den er viet ind
til Thor og Tyr og til den skønne Freja.
De kunde hævne sig, hvis I den rørte.

Abbeden:

Vankundighed dig giver Mæle, Dreng.
Vi fjerner denne Sten, og du skal se,
at Aserne forlængst er vandret bort
og aldrig mere viser sig i Danmark. — — —
Flyt Stenen bort, I kære fromme Brødre!

Munkene slæber Stenen bort.

Abbeden:

Sel Intet skete os, og ingen Aser vredes.
Vi føler Glæde kun ved denne Gerning;
til Tak derfor vi nu vil bygge her
en Kirke for den ene sande Gud.

Drengen:

En Kirke?

Abbeden:

Ja, en stor og prægtig Kirke.

Munken:

Hvor faar vi Midler fra til den at bygge;
vi ejer intet, Folket her er fattigt.

Abbeden:

Den Herre, som vi tjener kender Raad,
og Landets Konge har en Gave skænket,
der gør os Værket let, en herlig Gave,
som vidner om hans tro og fromme Hjerte.

Munken:

Den store Knud Verherre signe ham;
han være prisel gennem alle Tider.

Abbeden:

Pris være den, der lærte ham at give.

Munkene:

Gode Gaver Gud vil give
til enhver, som paa ham tror,
og hans Folk skal altid blive
i hans Varetagt paa Jord.

Herrens Hus

over Grus.

rejser sig trods Stormes Sus.

Abbeden:

Til Værket Brodre!

Munkene:

Ja til Værket Broder.

Drengen:

Kom skal jeg vise jer, hvor I kan finde,
hvad I behøver til den nye Kirke.
De bedste Sten, den bedste Mortel, Grus
og store smukke Glas. Min Onkel handler
med slige Sager. Følg I blot mig.

Oldingen:

Du glemmer Dreng, at du, før Øje har
en svunden Tid. Det vidner vel om Iver
og Interesse for de Ting, du ser,
Men du maa huske paa, at alt er Drom
og Sagaspil.

Drengen:

Det gør mig helt bedrovet,
jeg vilde gerne bygge store Kirker,

Oldingen:

Nu vandrer vi et Stykke frem i Tiden
og ser den Mand, der bygged Danmarks Hus.
Letsindigt havde man med Landet handlet,
men han fik genrejst det, han staar med Hæder
som Danmarks Atterdag i vore Hjerter.

Drengen:

Der kommer mange Folk!

Oldingen:

De stævner hid
for med Kong Valdemar at pleje Raad
om Rigets Sager. Hør kun stille efter,
hyad de at sige här; de kan dig lære
at agte Kongens Gerning efter Værd.

Adelsmanden, Borgeren, Bonden og flere andre kommer.

Adelsmanden:

Som jeg har sagt; hvad kan det hele nytte?
For Skatter plyndres vi af denne Konge,
der praler med, at han har Riget frelst.
Tungt er det Aag, han lægger paa os alle,
men værst han farer frem mod Rigets Adel.
Har ej vi Forret for de andre Stænder
og Skattefrihed? — Nej den Tid er omme;
nu maa vi klæde os i Vadmelskotte,
og vore Fruer røves deres Smykker,
for at han kan de tyske Grever købe,
til at forlade deres Len og Lande.

Borgeren:

Foruden Smykker kan en Kvinde gaa
og Vadmæl kan vel og en Herre klæde.
Nej, værst, det maa jeg sige, farer Kongen
mod Borgerskabet frem; i vore Huse
han indkvarterer nu sin vilde Horde
af Krigsfolk, raa og gudsforgangne Knægte,
der intet Hensyn tager til de Stakler,
som skal beværte dem med Øl og Mad.
Der gaar skam noget til.

Bonden:

Mæn har I Raad
til at spendere lidt til Landets Bedste,
Selv af det Korn, der males, maa vi skatte,
Vi stakkels Bønder har det nok saa haardt,
da Kongen tager Afgift af hver Mølle.
Den Smule Vinding vi har haft gaar med;
og hvad har Kongen givet os til Gengæld?
En Hoben smukke Ord og Talemaader.

Adelsmanden:

Vi fristes til at ønske os igen
den Tid, da Kong Christoffer var vor Herre.
Vel satte han det hele Land paa Spil
og gav det bort til disse tyske Grever,
som nu i Aarevis har hersket her;
men vi beholdt dog vore gode Gærde,

vor Frihed og vor glade Tidsfordriv
med Jagt og Ridderspil. Vi kunde syng
de gamle Viser, medens Dansen gik
paa Rosenvold ved Foraarstid og Sommer.

Borgeren:

Og disse Grever, som man kalder Fjender,
betalte dog, hvad de af Varer købte;
nu faar man intet for at holde Hus
for disse Krigsfolk, der med Kongens Vaaben
paa Hat og Ærmer farter om i Byen,
som var det dem, der var dens rette Herrer.

Borgeren:

Vi maa staa last og brast, naar Kongen kommer.

Bonden:

Vi kan ham sagtens tvinge
til os at lette for de værste Byrder.

Adelsmanden:

Kongen er haard; men ene mod os alle
han vover ej at trodse frem sin Vilje.

Kongen kommer, hilss med Hil-Raab af Mængden.

Mit gode Folk; jeg satte Eder Stævne
for nu at takke alle, der har vist,
at de for Danmark kunde ofre meget.
De tyske Grever jaget er af Landet,
og frit vi atter rejse kan vort Hoved.
Jeg ved den Tid, der gik, har været haard,
men den, der kommer, giver skønne Løfter.

Adelsmanden:

For os, Kong Valdemar, er skønne Løfter
ej længer nok; vi kræver som vor Ret,
at du for Skat og Tynge vil os lette.

Kongen:

Den sande Adelsmand maa kunne taale
at bære andet end de gyldne Kæder,
der viser os hans Rang. Det er hans Pligt
at ofre alt for Riget og for Kongen.

Borgeren:

Den Mening deler jeg; men du maa love
at tage dine Krigsfolk bort fra Byen,
de gør os stor Fortræd.

Kongen:

Men værge Eder
mod Fjenders Overfald og tyske Grever
der intet Hensyn tog til danske Byer.
Brandskattet blev I for, nu maa I hjælpe
at bringe Riget i sin gamle Orden.

Bonden:

Kongen har Ret; den tykke Borger klager
bestandig over, at han intet tjener;

han ser dog ikke ud til Nød at lide.
som jeg og mine Sognebønder led.
Vi kræve maa, at alle vore Møller
for Skatten gives fri, o Herre Konge.

Kongen:

I klager alle. Jeg har selv at klage;
til Byrde er mig dette Riges Krone,
med store Ofre bærer jeg mit Scepter,
alt har jeg gjort for Landet her at frelse
og rive det med Magt fra Fjendens Haand,
og Utak kun mig komme kan for Øre.
Den Tid, der svandt, I onsker Jer igen.

Bonden:

Nej, nej, det var skam ej vor Mening, Herre.
Vi onsker blot at faa det bedre; men
hvis du befaler det, kan vi jo vente.

Kongen:

Befale vil jeg ej. Det gælder Danmark
og ikke mig. Selv maa I raade her.
De tunge Skatter kan jeg ikke lette,
hvis Landet atter komme skal paa Fode,
saa Adelsmanden frit kan muntre sig
med Jagt og Ridderspil, og Bonden pløje
med Glæde Mark og Egn, saa Kornet atter
kan skyde frem og fylde alle Lader.
Og Borgeren maa huse mine Svende
til han i Fred og Ro kan drive Landet.
Let er det at beklage sig og sine,
men vil vi frem til ny og gode Tider,
da maa vi hjælpes ad.

Folket:

Det maa vil

Kongen:

Ja.

Adelsmanden:

Vi bøjer os for dig, der atter bragte
den lyse Dag til gamle Danmarks Land.

Folket:

Hil; hil.

Kongen:

Jeg vidste nok, at I var alle rede
til mig at følge; men det er en Skik
i dette Land at knurre før man handler,
en daarlig Skik — dog lad os glemme det
og love her hverandre højt og helligt
at virke sammen til vort Riges Gavn.

Alle:

Det lover vil

Oldingen:

Og jeg skal love dig,
at værne om dit Minde frem i Tiden.

GAMLE FOLKELEGE — KRAFTPRØVER

AF GYMNASTIKLÆRER VED UNIVERSITETET N. C. D. PETERSEN

Fra min Barndoms Provinsby husker jeg tydeligt „Kraftproven“, der altid fandtes paa det aarlige Sommermarked og altid var belejret af Omegnens unge Karle, der her prøvede Kræfter; med en svær Trækolle slog man paa en Træklods, ved Slaget bragte man en Jernplade til at fare op ad et 7—8 Meter højt Stativ, hvor der øverst oppe var anbragt en Klokke, der ringede, naar Pladen drevs helt derop. Det var en stolt Ting at kunne faa Klokken til at ringe.

Det er imidlertid ikke alene ved Markeder o. lign. Steder, at det kan være morsomt at prøve Kræfter. Da jeg var Dreng, benyttede vi enhver Lejlighed dertil. Ofte tog vi Livtag, halvt Over- og halvt Undertag — og saa gjaldt det om, hvem der kunde lægge den anden med Skuldrene mod Jorden — paa ærlig Vis altsaa. At spænde Ben og slaa eller sparke var forbudt, og den, der forsyndede sig derimod, blev ikke regnet for noget, selv om han derved sejrede.

I de gamle islandske Sagaer fortælles der om mange forskellige Maader at prøve Kræfter paa, og endnu den Dag i Dag er en Mængde gamle Lege, der giver unge Mænd Lejlighed til paa fredelig Vis at maale hinandens Styrke, bevarede ude paa Landet, navnlig i Egne, der ikke ligger for tæt ved større Byer. Herude finder man Lege, der i Aarhundreder, ja Aartusinder, har levet i Folket;

Slægt efter Slægt har moret sig over dem. Naar Dagens Arbejde var endt, samledes Landsbyens unge Karle og Piger ofte paa en Plads, hvor der var godt, tæt Grønsvær, og som derfor egnede sig til Legeplads. Ofte var en saadan Plads op til Kirkegaarden, og her tumlede de unge Mænd sig, mens Pigerne stod paa Kirkegaardsdiget og beundrede de dygtige og lo ad de uheldige.

Jeg skal nu fortælle om nogle af disse gamle Lege; men før jeg gør det, maa jeg nævne Navnet paa den Mand, som herhjemme, ja i hele Norden, er bekendt som den, der ved mest om de gamle Lege og Idrætter.

Han hedder *Fr. Knudsen*, og han har fornylig sammen med F. D. F. Førens *H. H. Lüttichau* udgivet en Legebog, som mange vilde have Fornøjelse af at købe

Hvem kan løfte stiv Mand?

Det synes saa lige til, enhver af jer kan sagtens løfte en Kammerat, som gør sig stiv! Det mente en stor, stærk Jyde, som jeg engang spurgte ad, ogsaa. Han var ovenikøbet stor paa det. „Skal det være med højre eller venstre,“ sagde han. Jeg mente, at det var bedst, han begyndte med at forsøge med begge Hænder. Saa tog vi fat.

Jeg lagde mig paa Ryggen med godt løftede (mærk dette!) Ben og bojede Fodled.

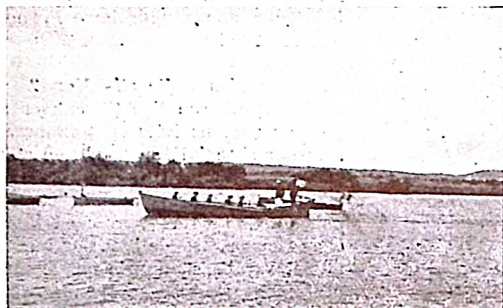
Den stærke Jyde tog fat omkring Benene godt over Knæene, idet han skrævede over mine Ben; men idet han bojede sig stærkt forover for at faa fat godt højt oppe om Benene, løftede jeg mine Ben endnu mere og gav ham derved med Tærne et Puf i Halen, saa han under Tilskuernes Latter maatte slippe sit Tag og var lige ved at ryge forover paa Næsen.

Nu blev Jyden vred og tog fat for Alvor, men jeg holdt stadig begge Ben stærkt løftede, og derfor var det ham ganske umuligt at faa Anvendelse for sine mange Kræfter.

Naar I nu prøver det, maa I huske, at dette er Finessen ved denne Kraftprøve. Saafremt I sænker Benene — og det kan jo være, at I ikke alle har tilstrækkelig stærke „Mave-muskler“ — saa er det let nok at løfte en stiv Mand. Ncd.

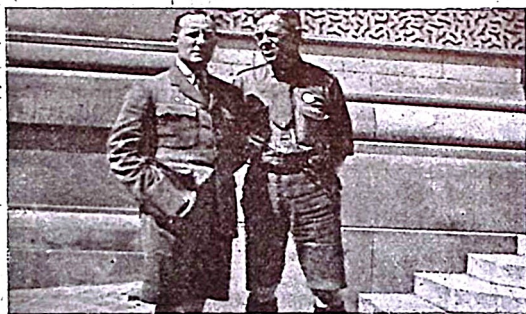
F R A D E N I N T E R N A T I O N A L E

Paa Seinen.

Fald paa Farlojerne.

Danmark og Finland.

Schweitz' Spejderchef — Major Bonstetten
som Bold i Søspejderkredsen

Ostrig og Italien

Ægypten, Polen, Indien.

Belgisk Spejdermunk.

S P E J D E R K O N F E R E N C E

I Sospjederleiren.

Fransk Ulveunge og Spejder.

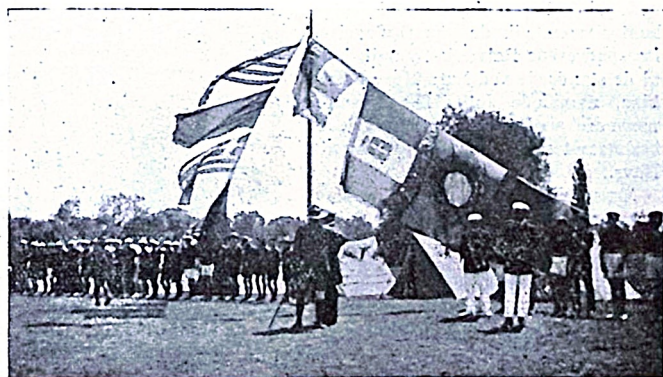
For Konferencen.

For Konferencen.

Frankrig.

Sospjederleiren ved Les Andelys

Manegens Børn • AF Christian Reinhard

Indledning.

Maanen skinnede. Nu og da gled en sort, forreven Skymasse hen foran den gyldne Skive, og alt blev mørkt; men et Øjeblik efter lyste den atter klart gennem en Revne i Skybjergene.

Den lyste nedover Østersøens skumpiskede, oprørte Flade, nedover en lille og skrobelig Baad, der kastedes om paa Bølgerne og drev for Vind og Vove ad Svenskekysten til; nedover to smaa, sammenkrobnede Skikkelser, der sad paa Midtøstøften og klyngede sig til hinanden, angstfulde, drivende vaade og gennemfrosne.

Det var to Seksaarsdrengene, Eigil og Ulf Brandt, Tvillingebrødre, der sad i Baaden, udmattede og halvt i en Døs. I Ny og Næ klynkede Ulf svagt, og Broderen tog ham tættere ind til sig og gjorde et svagt Forsøg paa at trøste ham, endskønt han selv var ved at gaa til af Skræk og Angst.

De to Smaadrenge hørte hjemme i en lille By paa Bornholms Østkyst. Om Eftermiddagen var de fulgt med deres Far, Konsul Brandt, ned til Havnen; og mens Konsulen ordnede sine Forretninger med Toldkontrolløren, gik de paa Opdagelse. De spadserede Bolværket rundt, indtil de standsede ved Lars Mortensens blaa, nymalede Jolle. Den maatte nærmere undersøges. De kravlede beslutsomt ned i den — og drev til Havs.

Og nu dansede Jollen over et Hav i Oprør, mens Stormen hvinede, vildt og uhyggeligt.

Ulf sov. Træt af Dagens og Natens Frygt, modløs af Stormen og de skumle Bølger var han faldet i en tung Sovn. Men da en Styrtse pludselig slog ind over Rælingen og gennemblødte dem til Skindet, vaagne- de han og spurgte jamrende:

„Er vi ikke snart hjemme, hva' Eigil?“

Eigil svarede ikke. Han havde grædt — og græd endnu, da Ulf spurgte; men holdt inde og torrede Taarerne bort fra Øjnene med sit vaade Bluseærme.

Ulf gentog sit Spørgsmaal.

„Ja, vi kommer nok snart hjem, Ulf. Fryser du?“

„Ja. Gør du ikke osse?“

„Ikke saa meget. Nu begynder Solen snart at skinne, og saa kommer vi nok hjem.“

„Tror du, hva'?“

„Ja, det kan du tro a' jeg gør. Bare Mor —“

Eigil faldt i Sovn midt i Sætningen. Baaden drev videre Nord paa. En svag Lysning viste sig paa den østlige Himmel, og i Lyset derfra tonede Sverrigs Kyst frem ligefor. Ulf ruskede sin Broder i Armen. „Eigil, se; der er en Ø.“

Eigil vaagnede, missede med Øjnene mod Daggryet og saa ind mod Land.

Lidt efter stødte Baaden; en stor Bølge loftede den over Revlen og forte den op paa Stranden. Der stod den.

Drengene kravlede ud og gik høje-re op. Tænderne klappede af Kulde og de rystede og dirrede i deres dyngvaade Klæder.

„Er det nu hjemme, Eigil?“ spurgte Ulf.

„Det ved jeg ikke rigtig helt. Kom, saa gaar vi.“

En mørkhaaret og mørkladen Mand med et brutalt Udtryk i Ansigtet, kom gaaende ned imod dem.

„Hvad er I for to Jungen?“ spurgte han gebrokkent og monstrede de to Smaafyre skarpt.

Eigil forklarede det, saa godt han kunde. Manden strøg sig listigt om Hagen og saa paa dem igen.

„I fryser. Ock so I er vel sultne?“ De svarede bekræftende.

„Hm. Nun, dan kommen I mit.“

Han tog en Dreng i hver Haand, men slap dem igen og gik ned til Jollen, som han satte i Søen og skubbede i Drift. Saa gik han over Klitterne og ind i Landet, fulgt af begge Drengene.

En Fiskerkone, som de ikke havde lagt Mærke til, stod i nogen Afstand derfra og havde overværet hele Oprinet.

1. Kapitel.

Cirkus Gonzola.

Direktør Giovanni Gonzola stod i Manegen og knaldede med Chambri-øren*), mens Jockeyen Felix Mohr susede rundt og rundt paa en kul-sort, vilter Hingst.

Det var en April Formiddag. Dagen i Forvejen var Selskabet ankommet til Stationsbyen, et Par Mil fra København, havde rejst det store Telt og gjort alt i Stand til Premieren. Nu benyttede Direktøren Formiddagen til at give Felix en sidste Opstrammer inden Aftenens Forestilling.

Chambriøren knaldede, „König Friedrich“ — det var Hestens Navn — foer rundt, og Felix prøvede sit

*) Chambrière = en Dressorpisk med meget lang Snert.

Nummer nogle Gange. Nu og da fik Hesten en Paamindelse af Piskesnærten, og skete det — og det skete ret ofte — at den ogsaa ramte Felix over Halsen eller Skuldrene, nu, saa meget desto bedre; han kunde — bandede Direktoren — godt nok trænge til det.

„Nun kann du holde fri,“ raabte Gonzola til Felix, da de havde arbejdet en Timestid.

Felix lod Dyret slaa over i Skridt. Og saa med eet, da han skulde ride den ud i Stalden, snublede den over en Jernstang, som stak ud fra Barrieren, og havde nær slynget Felix ud over Hovedet; men Jockeyen holdt sig paa Hesten og lod som intet.

Gonzola havde øjeblikkelig lagt Mærke til Uheldet og kommanderede med Tordenstemme:

„Kommen hier.“

Felix holdt Hesten an.

Da han atter var kommen ind i Manégen, susede Piskesnærten hen over hans Ryg. Han sad urorlig og modtog uden at kny en fem-seks svidende Slag.

„Verdömmte Kerl,“ brølede Gonzola. „Spring net.“

Felix lystrede.

„Nun kann du gaa ut i den Stald og blife der den gansche Tag. Und i Aften du kann bare profe so, ock jaj skal dich lære. Sveinhund.“

Felix luskede af og nu kom Turen til „König Friedrich“. Gang paa Gang foer Pisen nedover dens Ryg og Flanker. Den fnyste og stejlede og fløj Manégen rundt men stadig haglede det med Slag, indtil Gonzola endelig blev træt, smed Pisen og raabte:

„August! Hierein.“

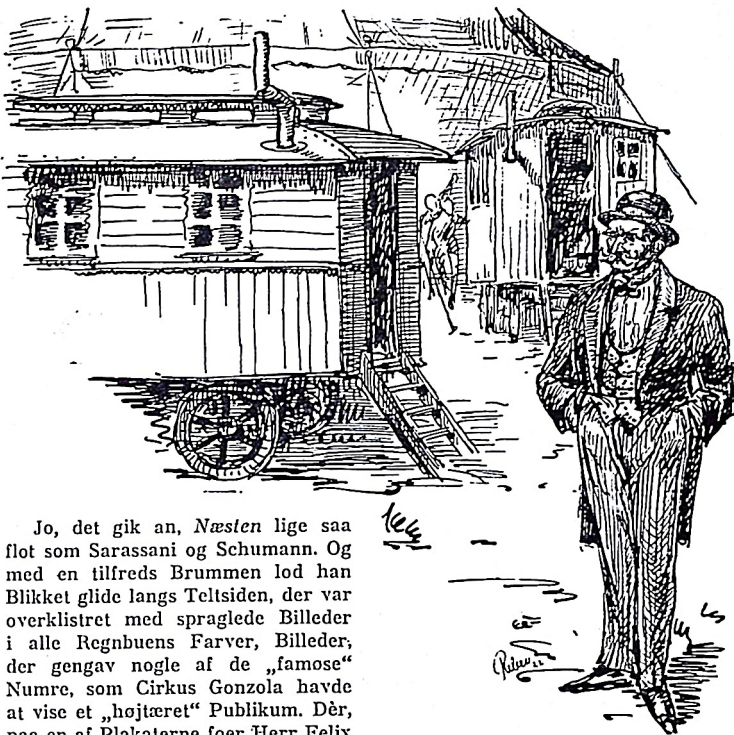
En bleg, ung Tjener i et spraglet, men gammelt og medtaget Liberi viste sig.

„Tag den Hest ut. Og se til, at Felix, den Kerl, blifer i den Stald und ingen Steder gaar. Versteht.“

„Jawohl, Herrn Direktor.“

August fjernede sig med Hesten. Gonzola torrede Sveden af Panden, tog sin Hat og forlod Teltet.

Da han var kommet udenfor vendte han sig om og monstrede sit Cirkus.

Jo, det gik an, Næsten lige saa flot som Sarassani og Schumann. Og med en tilfreds Brummen lod han Blikket glide langs Teltsiden, der var overklistret med spraglede Billeder i alle Regnbuens Farver, Billeder, der gengav nogle af de „famoses“ Numre, som Cirkus Gonzola havde at vise et „hojtæret“ Publikum. Der, paa en af Plakaterne foer Herr Felix Mohr af Sted paa den vælige „König Friedrich“, der saa man Lovetæmmeren, den underskønne Alma Ischekow, klædt i en mærkelig Snore-Uniform, og overst oppe et Billede med to tricotklædte Dreng, balancerende højt til Vejrs paa en stram Line udspændt mellem to Skyskraberlignende Bygninger. „The Weldon Brothers“ stod der med store røde Bogstaver paa Plakaten.

Ved Synet af denne Plakat kom der et tilfreds Smil paa Direktorens Ansigt. Det var et Fund, han havde gjort den Morgen for snart ti Aar siden, da havde han taget med sig hjem to smaa vaade og forfrosne Dreng, der var drevet i Land paa Sverrigs Kyst i en Jolle. Han havde jo nok i en dansk Avis set to seksaars Dreng efterlyste, men det behøvede jo ikke at være hans to Plejesønner; der var jo saa mange Smaabørn, der blev borte mellem Aar og Dag. Og havde han maaske ikke taget dem til sig, hvad var der

saa blevet af dem. Han havde givet dem Føde og Klæder og — naturligvis ogsaa Klo, ellers var de da aldrig bleven til noget. Nu var de „et godt Nummer“, tjente gode Penge — det vil sige Pengene „opbevarede“ Direktoren for dem — de havde en straalende Fremtid i Sigte. Næh, de kunde ikke med Rette beklage sig over deres Kaar. Og gjorde det for den Sags Skyld heller ikke; det var de vænnet fra.

Sligt tænkte Direktor Gonzola ved Synet af Billedet med „The Weldon Brothers“. Saa skubbede han Hatten bag i Nakken og forsvandt i Dybet af den ene Beboelsesvogn.

Da han kom ind, sad hans Kone og stoppede et Tricot. For fireogtyve Aar tilbage, da han begyndte med sit eget Cirkus, giftede han sig med en ung, dansk Linedanserinde. Det var ofte drøjt nok for det lille Selskab at klare sig, og hun maatte arbejde haardt; ikke blot i Manégen, men ogsaa udenfor. Lave Mad til hele

Personalet, holde Vognene i Orden, bode Kostumerne, naar de trængte til det, og meget andet. Og nu, da hun var blevet for gammel til at gaa paa Line, havde hun jo intet særligt at gøre. Desuden tog hun sig af Eigil og Ulf, Plejesønerne „The Weldon Brothers“, og hun var god imod dem, var Fru Harriet Buch.

Thi Direktoren hed i Virkeligheden Fritz Buch. Men en Cirkusdirektor kan ikke have et Navn, der allfor meget ligner efter Konkurrenten, den berømte Busch. Saa kaldte han sig med det italiensk-klingende Giovanni Gonzola og beholdt af „das grosse Vaterland“ kun noget af Sproget og miksede det efterhaanden godt sammen med Dansk — det var hovedsagelig danske Provinsbyer Cirkus Gonzola hjemsøgte — saa det blev noget underligt Misk-Mask at høre paa.

„Er Maten fertig, Henriette?“ spurgte han og satte sig for Bordenden.

„Jeg ventede kun paa dig. Du har været længe borte?“

„Ach, den verdammte Felix. Schnubledet han ikke mit „Konig Fridrich“. Jaj maatte han ein Lektion gife.“

Fru Buch gav sig til at dække Bord, satte Maden ind og kaldte ud af Vinduet paa Drengene. De kom stormende hen til Vognen, men blev stille og sky ved Synet af deres Plejefar. Da de kom ind, bukkede de dybt for ham og tog Plads paa hver sin Side af Bordet.

Maaltidet begyndte. Det bestod af Ollebrød og stegte Sild til Drengene og Fruen, hvorimod Direktoren fik Bof med Spejlæg, som han velbehageligt slubrede i sig. Midt i sin Slubren standsede han og spurgte: „Här I den Profe haft?“

„Ja, Papa,“ svarede Eigil.

„Und hvorledes? Aja, kann hun være mit?“

„Ja, hun var sehr flinke, Papa.“

Drengene havde efterhaanden vænnet sig til at tale samme Sprog som Direktoren.

„Gott. Die nye Plakater er nicht kommen. So majet bedre. Det bliver ein kolossal Überraskelse, Kinder.“

Hvorpaa han fortsatte med Boffen,

Efter Middagen gik Drengene over i Stalden for at se til deres Yndling, „Konig Friedrich“. Dér traf de Felix. Han sad paa Halmen i Hestens Baas og saa meget nedtrykt ud.

„Er der noget i Vejen, Felix?“ spurgte Ulf og satte sig ved Siden af ham.

Drengene og Jockeyen var gode Venner og holdt trofast sammen.

„Aa, den Direktor, han har maj tampet.“

„Hvorfor det?“

„For „Konig Friedrich“ schnubledet über Barrieren, wenn jaj forte ham ut. Stakkels „Konig“.“

Han gnubbede Hesten paa Mulen, og den lod en tilfreds Gnæggen høre.

„Ja os klor han jo med, Felix. Det er vi da saa vant til.“

„Ach ja. Ock so er I ikke hans Soner. Men jaj kan ikke andre Steder gomme; meine Vater ist interessiert in den Cirkus. I kan jo gaa.“

„Nej vi kan ikke. For hvor skal vi hen gaa?“

„Det skal jaj sige jer. Kan I huske den Gang I kom hier. Jaj var kun klein da, men Mutter Buch vertalte om Jer.“

„Felix,“ buldrede en Stemme inde fra Teltet.

„Direktoren. Hyss. Jaj skal efter Forestilling vertælle Jer —“

Gonzola kom ud i Stalden.

„Na, Felix. Vi maa probere igenn. Bort, Kinder.“

Drengene gik ud af Stalden.

„Nu ingen Fejl, verstaar du. So schall jaj lære daj. Kom so mit „Konig Friedrich“.“

2. Kapitel.

„The Weldon Brothers & Aja.“

Folk masede paa, for at komme ind i Cirkus. Unge og gamle, Bonder og Byfolk; alle skulde de se „det verdensberømte Cirkus Gonzola“, der var kommet til Bys. Fru Direktoren sad og solgte Billetter, saa Sveden i store Draaber trillede nedover hendes blussende Kinder, og udenfor Billethullet var der en Trængsel af den anden Verden. Unge Mennesker raabte paa hinanden og fortalte hinanden Vittigheder, ligesaa gamle som Methusalem.

„Hej, Karl,“ raabte en bleg, opbløet Butikssvend til en af sine Kæmperater. „Här du set den Kæmpkvind, der sidder indenfor Hullet og „klipper Kuponer“. Sikke en „Skude“, hva'ar?“

Fru Buch var med Aarene blevet ret omfangsrig. Naar Direktorens Konkurrenter vilde fortælle noget rigtig onskabsfuldt om hans Skab, sagde de, at han benyttede en af sin Kones aflagte Kjoler til Telt.

„Ved du, hvordan hun er kommet derind?“ spurgte den omtalte Karl. „Hun er blevet proppet ind som ganske lille og nu ka' hun aldrig mer komme ud igen.“

En Bondemand bagved slog en skraldende Latter op over denne, ingenlunde nye Vittighed, og slog Karl paa Skulderen, saa den unge Mand var ved at synke i Jorden.

Men omsider var alle kommet ind, og Teltet var fyldt til sidste Plads. De store Buelamper lyste over en broget Forsamling af Egnens og Byens Folk, ligefra Politimesteren og Brandmajoren og til Fiskehandler Mathiesen, populær kaldet „Mathis den Fugtige.“

Orkesteret, otte Musici, der var placeret ved Siden af „Presselogen“ — Journalisten fra Byens eneste Avis var mødt — satte i med en larmende March, efter Programmet af Wagner; falsk som kun et Cirkusorkester kan præstere det. Efter fem Minutters Forløb ophørte Støjen, Orkestermedlemmerne hældte Spytet af Trompetterne og ind tren Herr Direktor Giovanni Gonzola med fem Fuldblodshest, dresserede i „Frihed“.

Og saa gik Forestillingen sin Gang. Frøken Tschekows to Lover — to solle, affældige Bæster, der blev opmuntrede ved Hjælp af en lang og spids Jernstang — Kunstskytten Maurice Gaspard, Jockeyen Felix Mohrs Dødsridt, Clown'erne Max og Theobald og „Oberst“ Morrissons dresserede Hunde.

Og saa, som Aftenens Midtpunkt, Forestillingens clou, kom det nye Nummer „Weldon brothers & Aja“.

Forhængen blev trukket til Side. I let Lob kom de to ranke, spændstige Femtenaarsdrenge og imellem dem

en Pige paa tretten-fjorten Aar, alle tre i hvide Tricots. Drengene tog Plads ved hver af de to Master, der bar Teltet, Pigen stillede sig midt i Manegen.

En Trapez blev hejset ned fra Teltløftet, Aja svang sig op i den, og da hun var blevet hejst helt op, klappede hun i Hænderne. En-to-tre var Drengene oppe paa den udspændte Staalline mellem Masterne og begyndte at gaa indad. De mødtes paa Midten, og Trapezen blev hejset ned. Aja hang i Benene, med Hovedet nedad, saa det lyse Haar faldt ud over hende. Hun tog Drengenes oprakte Hænder, og Trapezen gik et Stykke til Vejrs. Et kort Øjeblik hang de to Drenge i hendes Hænder, saa gled Trapez'en atter ned, Aja svang Drengene forbi hinanden, slap og for i en elegant Saltomortale ned i det udspændte Net, medens Drengene, under Tilskuernes Ovationer, fortsatte paa Linen, der nu var blevet slappet.

De fortsatte med deres Kunst, medens Aja arbejdede i Trapez'en, men endelig var Nummeret færdigt. Atter klappede Aja i Hænderne, og Drengene sprang i Nettet, mens de slog en Koldbøtte i Luften, og Pigen foretog sit Spring fra for. Saa sprang de alle tre ned fra Nettet, og under bragende og begejstret Bifald Flik-Flak'ede de ud af Manegen, mens Orkesteret larmede en Touche.

Og saa var der et Kvarters Pause, hvorunder det ærede Publikum havde Tilladelse til at besøge Staldene.

I anden Afdeling var Direktøren inde hele Tiden. Drengene, Aja og Felix satte sig ud i en tom Baas i Stalden og fortsatte Middagens afbrudte Samtale.

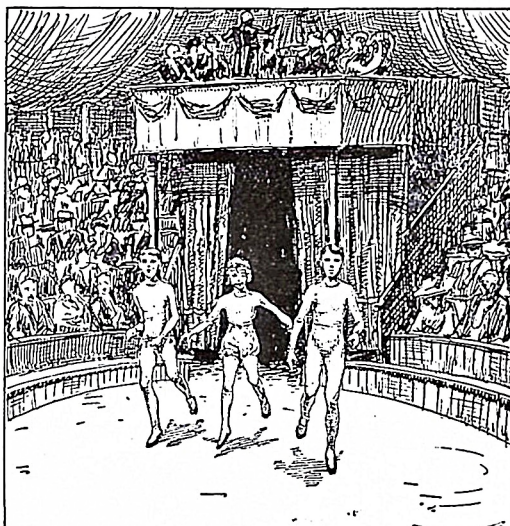
„Du sa'e, at du vilde os fortælle noget, Felix,“ begyndte Eigil.

„Ja, gansch rigtig. Men so-maa den Pige gaa hendes Vaj.“

„Hun horer jo med til os,“ forsvarede Ulf.

„Hun er go' nok,“ fortsatte Eigil. „Hun ogsaa er blefet opdragen hos Direktøren og majet ked af det. Bare fordæl, Felix.“

„Well. Ser I, Mutter Buch fordalte maj engang, at for mange Aar siten, fem-syv-di, jaj ikke bestimmt huske hvor majet, da var vi in det Land, der heter Sverige. Ock en Morgén kom Directøren hjem mit jer ock sagde, han havde jer frelst fra Hafet. I var i Land drefen mit en klein Baad ock majet forgomne. So

I blef hos os, blef Linentanzeren begge do ock opdræder i Circus, diene mange Penge til Direktøren ock være som hans — I siker Born. Men I kan jo soke efter jer Vater und Mutter ock blife for den Circus fri.“

„Jamen hvor skal vi dem søge, Felix. Kan du os sige det?“

„Jah, in Sverige, nadürlich. Kan I ikke huske, hvor I boede?“

„Det var paa et meget stort Land, Felix. Der var Bjerger, majet høje og store, og et stort, stort Vand, ock der var det vi dref ud.“

„Det er i Sverige, for i Dänemark er ingen Bjerger; det vet I doch. Vi har jo i mange, mange Tider in Dänemark væren og aldrig set Bjerger, vel?“

„Næ, men saa kan vi jo dem heller ikke finde.“

For første Gang aabnede Aja Munden.

„Maaske I kan finde jeres Forældre i København. Det er Hovedstaden i Danmark og dér har jeg boet.“

Eigil og Ulf saa beundrende paa hende.

Aja hed slet ikke Aja, men Esther Rasmussen. For tre Aar siden, da hun var næsten elleve Aar, havde hendes Mor — sin Far kendte hun slet ikke — adopteret hende bort til Direktør Gonzola — og faaet en god Slump Penge, i Stedet for at maatte betale nogle. Gonzola havde saa ladet hende uddanne hos sin Broder og Felix' Far, Kunstskytten Maurice Gaspar, der ogsaa havde uddannet Drengene. Saa var hendes Optræden slaaet sammen med deres — og i Aften havde de for første Gang optraadt sammen.

„Piker er dumme,“ bemærkede Felix. „Kan I ikke jeres Vater eller Mutter huske?“

„Jeg kan godt. Min Far var en høj Mand i blaat Toj,“ sagde Ulf.

„Og altid saa lo han til os,“ supplerede Eigil.

„Ack, mange Mennisker gaar mit blaat Doj, ogsaa in Sverige.“

„Jaj tror nu det i Danmark var,“ indvendte Eigil.

„Naj. Der er i Dänemark ingen Bjerger, siker rige. Men I skulde nu ligevel profe.“

„Hvordan skal vi herfra komme?“

Felix flyttede sig nærmere til Brodrene og hviskede:

„I kan jo flykte ock renne jeres Vaj.“

De blev alle tause og forskrækkede over Felix's dristige Ord. Inde fra Teltet lod Publikums Bifald og Orkesterets Touche; i Baasen ved Siden af dem vrinskede „König Friedrich“ svagt.

„Ja, I kan jo flykte,“ gentog Felix lidt efter.

„Det vil vi saa gore. Og I jo ikke siker noget? Ikke du, Felix og Aja?“

spurgte Eigil. Aja lagde Haanden paa hans Arm.

„Nej selvfølgelig ikke. Bare jeg kunde løbe med jer. I Gaar slog han mig ti Gange med sin Stok, fordi jeg gled i Trapez'en; der var spildt Olie paa den og jeg kunde ikke gøre for det.“

„Gaa med os, Aja,“ foreslog Ulf.

„Nej, det kan jeg ikke, for han er jo min Far.“

„Din Adøplivater,“ rettede Felix.

„Men jeg har —“

Der kom Folk i Stalden og afbrød dem. Forestillingen var forbi, og Hestene blev førte ud. Et Øjeblik efter kom Direktoren paa sin sædvanlige Inspektion.

„Sitter I hier ock schludrer,“ buldrede han ved Synet af de fire Sammensvorne. „Ock I to Buben“ — det var Brødrene — „in jeres feine Costumen. Ockse du, Aja. Afsted mit jer!“

De rejste sig alle og gik mod Udgangen. Da de var komne nogle

Skridt bort, suste Gonzolas Piske snært over dem og traf Aja paa Halsen, saa der blev en blodrød Strime.

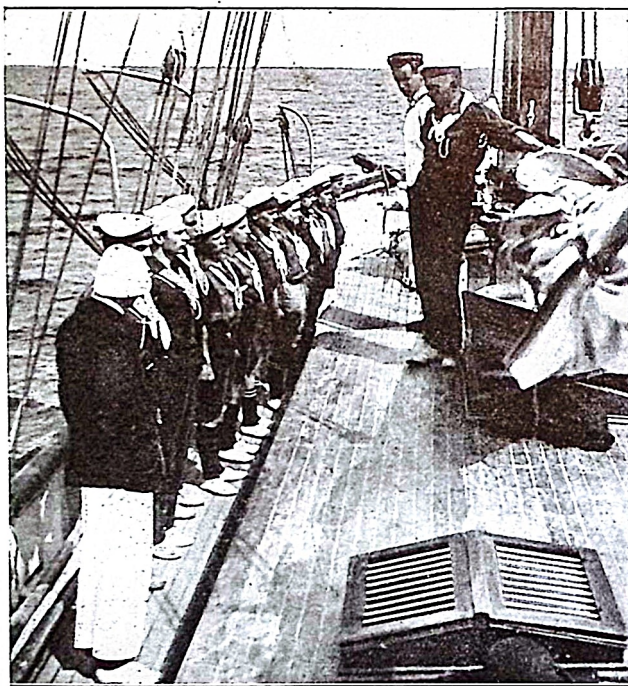
Det kogle af Raseri i Eigil og han snerrede lavmælt: „Jeg skal ham doch —“

Men Aja tog ham i Armen og trak ham udenfor.

„Nu ikke dum, du. Farvel, Eigil og Ulf, se at komme af Sted til København i Nat. God Lykke.“

(Fortsættes i næste Nr.)

DANSKE SØSPEJDERE

Fra »Vore Herrer«

Husk!

HEINRICH & POULSENS

Tlf. 1428.

Detail-Udsalg for fotografiske Artikler.

Tlf. 1428.

Højbro Plads Nr. 6, 1ste Sal. — København K.

Stort Udvalg. — Kyndig Vejledning. — Hurtig Ekspedition

SVEN SPEJDER HJEMME IGEN!

ET INTERVIEW

Jeg træffer Sven V. Knudsen — den rigtige gode, gamle Sven Spejder — ude paa Hellerup Gymnasium. Vi tager Plads, og jeg beder Sven Knudsen fortælle mig lidt om Spejdere i Amerika og andre Steder, hvor „Fordusa“ har løftet sig frem.

„Naar man skal se paa amerikanske Spejdere,“ siger Sven Knudsen, „maa man se dem paa Baggrund af det, der før i Tiden er gjort for amerikansk Ungdom. Spejderbevægelsen har ikke været det for Amerika, som den har været for Danmark. Medens Spejderbevægelsen herhjemme har præget Ungdomsarbejdet — jeg tænker paa saadanne Ting som vort Friluftsskole og LejrLiv — har den i Amerika optaget det allerede bestaaende. Der er ingen Konkurrence med andre. Der er en Væsenforskel mellem Spejderarbejdet her og i U. S. A. Vi søger i saa udstrakt Grad som muligt at gøre det til et „outdoor“-arbejde. I Amerika kender de slet ikke noget til dette. Deres Arbejde foregaar mest ved Møder, hvor de tager Prøver og lægger Øvelser; kort sagt: Theori. Ogsaa deres LejrLiv er vidt forskelligt fra vort; og vore smaa Gruppeløpere (Tropslejdere) kan slet ikke tænkes.

Men naturligvis er vore Idealiser, Lov og Løfte fælles. Og de gør, hvad de kan for at lægge Vægt paa Spejderlivet. For Eksempel saa jeg i San Francisco Juleaften, hvor udmærket Spejderne hjalp med til at dirigere Gadeafslænsen. Jeg talte med en Betjent om det, og han var fuld af Lovord om Spejdernes Hjælpetjeneste.“

„Een Ting undrede mig,“ siger Sven Knudsen. „Nemlig den brillante Spejdaraannd, der var hos de lønnede Spejderførere. Jeg var til Stede ved et Førermøde — og det var akkurat som at sidde gode et af vore egne Møder, hvor vi drøfter vort Arbejde under Idealitetens Synsvinkel.“

Sven Knudsen fortsætter — med synlig Begejstring — om en Spejdaraannd fra U. S. A.:

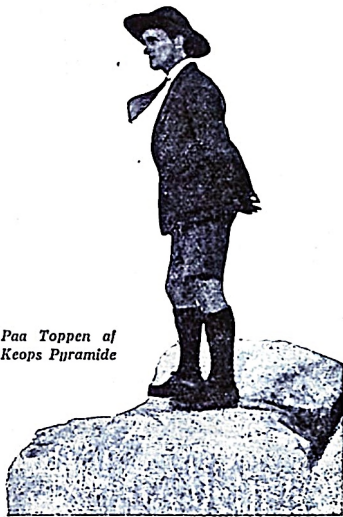
„Det var i Byen Puchlo. Der var sket en mægtig Oversømmelse, som havde delte Byen i to Dele: Syd og Nord. Beboerne i Syd var fuldstændig afskaarne fra Forbindelse med Omverden — en rivende Strøm var imellem dem og den nordlige Del, hvor alle Hjælpe midler og alt Proviant fandtes. Saa traadte Spejderne til. Fra den højeste Bygning i Nord-Byen etablerede de en Signalforbindelse med de skadelidte i Syd; morskede over, hvad der skulde foretages og reddede paa den Maade en Situation, der gjaldt Liv eller Død. De bestod Prøven — og blev selvfølgelig overøste med Ros fra By-

ens Aviser og ledende Mænd.“

„Mener De, at Danmark har noget at give Amerika paa Spejderbevægelsens Omraade?“ spørger jeg.

„Absolut.“ Sven Knudsen nikker energisk. „Jeg holdt en Del Foredrag derovre om vore Spejdere; fortalte dem, hvorledes vi drev Spejdersport, berettede om vore (o: Hellerup) Lørdagsøvelser — og de amerikanske Drengene var ligefrem begejstrede. „Saa-dan noget skulde vi blot ha,“ sagde de til mig.

Paa Toppen af
Keops Pyramide

Forøvrigt bliver Spejderbevægelsen derovre mere og mere en Skolebevægelse, og der kommer mange Anmodninger fra Skolerne til Korpsset om Hjælp til at organisere Arbejdet.“

„Saa De noget til Spejderne i Japan?“

„Ja, og de mindede mig i høj Grad om os, som vi saa ud de første Par Aar: nogle i lange Bukser, andre i korte, nogle med Stave, andre uden. Men nu gaar det godt for dem.

I Kina, i de britiske Besiddelser, i Siam er Spejderbevægelsen helt overtaget af Skolen. For Eksempel er Siam Undervisningsminister Chef for Spejderne, medens Kongen er Præsident; og alle Førerne er Skolemænd. Der havde jeg den pudsige Oplevelse, at finde min Bog oppe hos en af Ministerens Sekretærer. Men naturligvis — Sven Knudsen ler — kan han ikke forstaa et Ord af den.

„Ja og saa saa jeg Spejdere i Ægypten og paa min Rejse op gennem Eu-

ropa. Paa Kreta overværede jeg en Spejderunderholdning, der fandt Sted i et — Biografteater!“

„De var til Konferencen i Paris?“

„Ja, det var jeg. Men skriv til Drengene, at det skal de aldrig gaa med til; det kan de godt spare sig.“

„Tror De alle og enhver kan gøre Dem Turen efter?“

„Ja, hvis de bærer sig rigtigt ad. Og saa skal man selvfølgelig ha' Konen med.“

„Er det nødvendigt?“

„Kære, det er det halve af Fornøjelsen. Derfor skal Drengene ikke gaa hen og gifte sig med de her dumme Piger, som de ikke kan faa med til saadan et Foretagende.“

„Havde De mange Uheld og Vanskeligheder?“

Svaret falder kort og bestemt:

„En rigtig Spejder kan ingen Vanskeligheder have!“

„Overfald og deslige,“ siger jeg —

„Jo, det var jeg forberedt paa. Naar jeg mødte nogle paa Landevejen, sad jeg altid med Revolveren i Haanden.“ Sven Knudsen smiler.

„Ja, det lyder jo lidt filmsagtigt; men er ikke desto mindre nødvendigt af Hensyn til de mange Automobiloverfald, der sker.“

„Og Deres Bog?“

„Den kommer inden Jul, rigt illustreret paa Hasselbalchs Forlag. Det bliver en Rejsebeskrivelse, saadan at jeg sætter Drengene op paa „Fordusa"s Køler og saa kører dem hele Jorden rundt.“

„Fortæl os om Deres grinagtigste Oplevelse.“

Sven Knudsen tænker sig lidt om. Saa ler han.

„Det var i Frisco. Jeg skulde holde Foredrag i en meget eksklusiv Klub, og havde i Forvejen faaet at vide, at mit Foredrag kun maatte vare femogtyve Minutter, og til Overflodighed stod der foran mig paa Talerstolen et kæmpemæssigt Vækkeur, der skulde kime, naar Tiden var omme. Men da de femogtyve Minutter var forbi, lød det i Kor fra Medlemmerne: „Five minutes more,“ — og til Trods for den begrænsede Tid lød Raabet gentagne Gange op til mig.“

Saa rejser jeg mig og takker for Interviewet. Sven Knudsen følger mig ud. Det sidste jeg hører, er: „Kommer du til Fodbold i Eftermiddag?“

Denne Bemærkning er dog ikke rettet til mig. Jeg bestiger min Cykel og tænker med en vis Beundring paa den Fører, paa Sven Spejder, der allerede nu er langt inde i sit gamle Arbejde for Drengene og blandt Drengene derude i det røde Gymnasium. C. R.

KONG PEDERSEN

AF VIGGO REHLUND

Min Fars Lysthus vilde jeg nødig undvære, selv for mange Penge.

Det er mit Kongerige hele Dagen igennem; lige til Far kommer hjem om Aftenen, for saa skal han læse sin Avis og ryge sin Aftenpipe dér, og saa kan det selvfølgelig ikke nytte, jeg siger til ham, at han ikke maa sidde der, fordi det er mit Kongerige, hvor jeg er enevældig Konge.

Men det er ogsaa lige meget. Far maa for min Skyld sidde der lige saa meget, han vil, om Aftenen, for saa har jeg saa meget andet at gøre. Naar jeg blot kan være der om Eftermiddagen, saa er jeg tilfreds.

Dér sidder jeg saa alle de dejlige Sommereftermiddage og læser Lektier — naar jeg altsaa læser — og har det saa dejligt for mig selv.

Saaledes sad jeg en Dag og regnede matematiske Opgaver. Jeg er ikke noget Lys i Matematik. Det vidner mine Karakterer desværre altfor overbevisende om. Men det er dog sjældent, at jeg leverer helt blanke Opgaver.

Men den Dag vilde det slet ikke flække sig.

Jeg havde ved Hjælp af x og y fundet ud af, at en Vinhandler i sin ene Tønde havde 654,000 Liter Vin og i den anden 903,000, og ialt skulde han have 2430 Liter, saa enhver kan jo se, at det var smadder galt, det jeg havde faaet.

Jeg regnede, og jeg rev Papir i Stykker, tog fat paa nyt Papir, spidse Blyant og knækkede den igen, men ligemeget hjalp det.

Saa faldt jeg i Tanker. Jeg over-

vejede, om det var mig, der var Idiot, eller det var ham, der har skrevet Regnebogen. Og jeg blev enig med mig selv om, at det sidste maatte være Tilfældet. Men det skal De forresten ikke sige til ham, der har skrevet Regnebogen, hvis De tilfældigt skulde kende lidt til ham. Jeg er ikke den Dreng, der fornærmer Folk med Vilje.

Ligesom jeg sad saaledes og overvejede, gik Havelaagen, og nogen kom henimod Lysthuset.

Det var Pedersen.

Han blev staaende i Indgangen og kiggede saa løjerligt paa mig et Øjeblik. Saa sagde han:

„Du, Frederik, véd du, hvad jeg vilde ønske?“

„Ja, det véd jeg!“

„Hvad da?“

„Du vilde selvfølgelig ønske, at du havde rigtig mange Penge.“

„Naah ja, men véd du, hvad jeg mere vilde ønske?“

„Næh!“

„Jo, jeg vilde ønske, at jeg var rødhaaret.“

„At du var rødhaaret?“

„Ja, netop: at jeg var rødhaaret.“ Jeg troede først, det skulde være en Vittighed fra Pedersens Side og sagde:

„Ja, det kunde selvfølgelig ogsaa være vældig grinagtigt, og det kan du jo desuden sagtens blive.“

„Saah, kan jeg det?“

„Ja, hvad skulde der dog være i Vejen for det? Eftersom du fra Naturens Haand er født lyshaaret, saa kan jeg ikke indse andet, end at du ved Hjælp af lidt rød Farve sagtens kan faa dit Ønske opfyldt.“

„Tænk, det havde jeg slet ikke spildt en Tanke,“ udbrød Pedersen forundret.

Jeg var naturligvis gevaldig nysgerrig efter at faa at vide, hvorfor Pedersen absolut vilde være rødha-

ret. For jeg kan ikke indse, at det kan være sjovt, naar Drengene i Skolen taler om „Ildebrand i Tagetagen“ og lignende. Det gør de nemlig altid, naar nogen er rødhaaret.

„Sig mig, hvorfor vil du absolut være rødhaaret?“ spurgte jeg saa endelig, da Pedersen stadig ikke gjorde Mine til at ville fortælle noget om Grunden.

„Jo, det skal jeg sige dig,“ svarede Pedersen. „Som du ved, er det i Morgen, vi skal ha' vores store Røverleg i Klassen. Og dér skal jeg være Ansøger. Nu har jeg læst i en knippelgød Bog, at de uciviliserede Folk — Indianere og saadan nogle — skal ha' en morderlig Respekt for rødhaarede Mennesker, ja de betænker sig i mange Tilfælde ikke paa at gøre en rødhaaret til deres Konge...“

„Det er Løgn!“

„Er det Løgn, siger du? Jamen saa skal jeg vise dig det, for jeg har det selv paa Tryk. Men det var det, jeg vilde sige: synes du ikke, det kunde være morderlig sjov, om jeg kunde være Konge for Indianerne i Morgen — bare fordi jeg er rødhaaret. Det vilde blive akkurat, som det er i Virkeligheden derovre i Amerika, og det vil selvfølgelig gøre Legen meget bedre.“

„Men tror du nu, de andre vil finde sig i at være dine Undersaatter?“

„Pyt med det! De har bare at lystre, ellers saa kan de blive smidt ud af Legen.“

„Ja, saa er jeg enig med dig i, at det er et godt Forslag, og det vil jo desuden ogsaa lyde vældig flot med: Kong Pedersen.“

Den næste Dag samledes alle Drengene fra 2. Mellem nede i Sønderskooven, som nu skulde forestille en af Amerikas store Urskove. Og de store Marker, som støder lige op til Skoven, det var Prærien, som Indianerne skulde suse henover paa deres Fuldblodsheste.

Selvfølgelig har 2. Mellem ingen Fuldblodsheste, men naar de galoppe-rede paa deres egne Ben, saa var det næsten lige saa sjovt, som hvis de havde rigtige Heste.

Imidlertid havde jeg ved Hjælp af

en god Portion rød Farve faaet lavet Pedersen noget saa nydelig rødhaaret. Det var den mest skrigende røde Farve, vi havde brugt, saa Resultatet blev naturligvis ovenud pragtfuldt.

Efterhanden var alle Drengene samlet. Nu manglede de blot Anførelsen — Pedersen.

Og endelig kom da ogsaa han, og De kan tro, alle Drengene gjorde store Øjne, da de saa, hvor fin han var. Han var iført en mægtig flot Indianerdragt med store Fjer som Hovedprydelse — ja, og saa det røde Haar.

Da den første Forbavselse havde lagt sig, begyndte de andre at komme med vandede Vittigheder. De talte om „Fjer paa Hjernen“ og „Ildebrand“, men det var sikkert kun Misundelse,

eller ogsaa var det, fordi de ikke vidste af, at det er meget stort at være rødhaaret, naar man er Indianer.

Men Pedersen fik selvfølgelig snart pillet de Idéer ud af dem. Han forklarede dem det hele om de uciviliserede og de rødhaarede, og at han nu var Konge for Indianerne. Og den Idé var

susende Fart gik det ned igennem Sønderskoven — eller Urskoven, som den nu var — over Grøfter og Gærder, gennem Buske og Krat. Det varede ikke længe, før det lysnede i Skoven, og den store, vidtstrakte Prærie laa forude ophedet af Solens Straaler, saa det kæmpehøje Græs var helt afsvedet.

Lidt efter satte de røde Krigere over Stenten, og de havde nu naaet deres forløbige Maal — Prærien.

Et Par af de hurtigste var standset foran et ensomt Skilt, som hævdede sig op over den store Slette.

„Adgang strengt forbudt for Uvekkommende!“ stod der.

De to Indianere blev selvfølgelig i første Øjeblik lidt forfjamskede over denne Meddelelse — ja, jeg var lige ved at sige, de blev lidt blegnæbbede, men det kunde de naturligvis ikke blive, naar de var røde.

Kong Pedersen tænkte lidt over Sagen. Saa sagde han med stor Røst: „Tapre Kampsfæller! For Vestens røde Mænd eksisterer der hverken Lov eller Ret. Afsted ind over disse vores egne Jorder!“

Hele Flokken galopperede videre ind paa Prærien uden at tage Hensyn til Skiltet, og nu var det ogsaa først rigtig spændende, blot fordi det var forbudt at være der.

I Nærheden af en Rugmark — eller en Bambusskov, som Kong Pedersen sagde, det var — gjorde den lille Skare Krigere holdt og slog Lejr.

Kongens Wigwam blev rejst, og de øvrige Krigere lejrede sig uden for denne. Fredsperterne kom frem (Kridtpiber, som der naturligvis ikke var Tobak i), og Lejrbaalet blev tændt. Der blev sendt Spejdere ud, for at Blegansigterne ikke ved en snild Manøvre skulde overrumple dem og eventuelt tage dem til Fange.

Det varede ikke længe, før en af Spejderne kom hæsblesende tilbage.

„Blegansigterne!“ raabte han.

Alle de røde Krigere blev ligesom lidt urolige ved dette Ord. Kun Kong Pedersen bevarede sin Ro fuldstændig.

„Ædle sorte Slange,“ sagde han. „Har du set Blegansigter, og i saa Tilfælde: hvor?“

„Ja, er I tossede? Det vrirmler med dem nede bagved Rugmarken. Der er da nok en halv Snes Stykker.“

de mærkelig nok allesammen med paa.

Saa delte de sig i to Partier — Indianerne og Blegansigterne, og Legen begyndte.

„Ædle, røde Krigere!“ paabød Kong Pedersen. „Vi vil nu jage afsted ud paa de mægtige Prærier paa vores Fuldblodsheste, og dér vil vi saa slaa Lejr og nyde vores Fredspibe ved Lejrbaalet. Afsted, røde Hunde.“

Alle Indianerne satte i Galop, og i

„Du mener antagelig nede bagved Bambusskoven, sorte Slange?“ rettede Pedersen. „Saa befaler jeg jer da, mine tapre røde Krigere, at bringe mig disse Blegansigters Skalpe. — Afsted, afsted!“ Og nukan det nok være, der kom Liv i alle Indianerne. Under Anførsel af Kongen selv listede de forsigtigt rundt om Bambusskoven fra to Sider for paa den Maade at komme bag paa de intetanende Blegansigter.

Et Øjeblik efter kunde de tydelig se Blegansigterne, som havde slaaet sig ned i en lille Aabning i Bambusskoven, saaledes at de paa de tre Sider var skjult af Bambusrørerne.

„Det er ganske ypperligt!“ hviskede Pedersen. „De er af sig selv gaaet lige i Fælden, idet der kun er én Vej, ad hvilken de kan undslippe, og det er netop den, ad hvilken vi nu stormer.“

„I—u—ugh!“

Det var Indianernes Kampsignal, der lød, og i det samme stormede hele den røde Skare ind paa de ulykkelige Blegansigter.

Greebt af Forfærdelse saa disse ingen anden Udvej end at flygte ind gennem Bambusskoven — Rugmarken altsaa — men tydelige Spor viste Vejen, idet de paa deres ilsomme Flugt trampede Bambusrør ned i Massevis.

„I—u—ugh!“

Atter lød Indianernes Kampsignal, og stadig under Anførsel af Kong Pedersen stormede de røde efter Blegansigterne — ind gennem Rugen.

Det blev en voldsom Kamp.

Blegansigterne kæmpede som for Livet. De var klar over, at de skulde dø, men de var allesammen enige om at dø saa dyrt som muligt. Forfærdede Raab fra de slagne, Indianernes Sejrshyl og Kong Pedersens skingrende Befalinger blandede sig helt og blev til en Larm, som i den stille Sommerdag kunde høres viden om.

Da fik Slaget paa én Gang en brat Afslutning.

Oppe paa Toppen af Bakken kom Rugmarkens Ejer til Syne med en stor Knortekæp i Haanden og spændende i fuld Fart ned mod Krigsskuepladsen.

„Det lyner!“ lød det forfærdet fra en Indianer, som øjnede den kommende Fare.

Nu kunde de høre Gaardmanden skælde ud.

„Kan I se og forsvinde i en Fart, I forbandede Unger! I kan tro, jeg skal lære jer...“ tordnede han.

Som ramt af et Lyn for Blegansigter og Rødhuder afsted i skøn Forening henover Markerne, over Stenten og videre ind gennem Skoven. Først langt inde i Skoven standsede de for at forvisse sig om, at den gale Mand ikke var i Hælene paa dem.

„Tak Skæbnel!“ pustede Kong Pedersen. „Den er jo altsaa morderlig gal, hvis han nu klager til Skolen over denne Historie.“

„Aah, saadan noget Sludder,“ indvendte et af Blegansigterne. „Hvordan i Alverden skulde han dog vide, hvilken Skole vi gaar i?“

Og det var selvfølgelig ogsaa meget rigtigt. Hvordan i Alverden skulde han dog kunne vide det?

Et Par Dage senere modtog Inspektøren paa vores Skole en Klage fra

den Gaardejer, som ejede Rugmarken. Han bad Inspektøren om at undersøge, om det var Drengene fra hans Skole, og hvis det var Tilfældet, da sørge for, at vedkommende Dreng fik deres velfortjente Straf. Det eneste Kendetegn, han med Sikkerhed kunde opgive, var, at en af Drengene havde et usædvanlig skrigende rødt Haar.

Nu kunde Inspektøren naturligvis aldrig have fundet ud af, at det var Pedersens Klasse, der havde været paa Spil, for Pedersen havde selvfølgelig straks sørget for at faa vasket Farven af Haaret.

Inspektøren havde de faa rødhaarede Elever, som findes i Skolen, i skarpt Forhør, men de var jo ganske uskyldige og kendte som Følge deraf

ikke Spor til Sagen, saa Inspektøren maatte lade dem gaa igen.

Men et Par Dage efter gik Pedersen af sig selv ned til Gaardejeren og sagde, at det var ham og hans Klassekammerater, der havde ødelagt Rugmarken, og han vilde gerne have sin Straf nu. Blot havde han en Bøn til Gaardejeren, og det var, at denne ikke meddelte Skolen, hvem det var, der

havde været paa Spil, for den Sag vedkom jo faktisk slet ikke Skolen.

Det var jo vældig godt gjort af Pedersen, saadan at komme og anmode om at faa sin Straf, og det syntes Gaardejeren aabenbart ogsaa, for han sagde til Pedersen, at Skolen skulde ikke faa noget at vide, og han skulde ogsaa nok slippe for Straf, naar han blot vilde love aldrig mere at løbe

ind paa en Mark, hvor der vokser Korn eller lignende, som skal bruges til Føde for Menneskene — og slet ikke, naar der staar „Adgang forbudt“.

Det lovede Pedersen, og saa fik han Lov til at gaa, og Gaardejeren og han er siden den Dag morderlig fine Venner.

Men Pedersen har nu ogsaa holdt, hvad han lovede.

Det er en af vore egne, der er gaaet væk, en af de rigtige Spejdere. Ivrig og fuld af Humor var han med til alle de Foretagender, som Københavns Division satte i Scene i de sidste Aar — ja i alle de mange Aar, han har været med. Vi kendte alle hans Ansigt fra Konkurrencer og Udstillinger. Vi kender ogsaa hans Pen fra vort Blad, thi han holdt af at sige hvad han mente, sige det lige rent ud — aabent og ærligt. Lad være at hans Sympatier — de rent kammeratlige og trodsige — lagde stærke Farver over hans Standpunkter, det er kun rimeligt og

STEFFEN LANGE

naturligt for den unge og det kan og bør ikke i mindste Maade bestemme vore Følelser for ham. Hans Kammerater elskede ham og stolede paa ham, og vi, der stod ham fjernere, og som sjældnere mødte ham, vi fandt i ham Spejderkammeraten, som det altid var en Glæde at træffe, være sig som Forbundsstælle eller som Modstander, og overfor hvem vi kun kunde huse kammeratlige og venlige Følelser. Hans Færd talte for ham.

Vi har alle lidt et Tab ved hans

Bortgang, og de Forhaabninger der er bristede, rækker længere end til hans egen snævre Kreds, for han kun de være blevet til en dygtig Mand og en god Mand for Spejdersagen. —

Jeg var med til hans Begravelse og havde den Glæde at faa Lov til som en sidste Hilsen og Tak fra Kammerater i det danske Spejderkorps at lægge en Buket Blomster paa hans Kiste; da jeg lod den dale ned i Graven tænkte jeg paa hvor godt det vilde være om vi alle havde hans frejdige Mod og varme Begejstring, for det finder vi er sandt og rigtigt.

Klaus Vedel.

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3.

TRIFOLIUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra

store Mønstergaarde,

som altid staar under Tilsyn af

Selskabets egne Dyr læger.

Telefon Central 9204, 9205 og Godthaab 2576.

En god Bog er den bedste og billigste Gave

Drænge- og Pigebøger

Sports- og Faglitteratur

Danske og udenlandske Spejderbøger og -tidsskrifter

Skolebøger

Foto-Artikler

Papir og Musik

Alt forsendes omgaaende og portofrit

Danske Drænges Boghandel

Postkonto 1713 — Georg Andersen — Telefon 13235

Skindergade 40 — København K.

Brug det smukke
Spejderpostkort
med Spejderlilien
Trykt i to Farver

pr. Stk. 10 Øre
- 10 Stk. 1 Kr.
- 100 - 7 Kr. 50 Øre

FRA DIVISIONERNE

I SOMMERLEJR

Regn — Stormflod — Operation

Den 6. Juli om Eftermiddagen tog et Hold Cyklister af Sted. Ankom om Aftenen til Holbæk, hvor Holbæk-Spejderne havde slaaet et Par Telte op til dem. Næste Morgen gik det videre til Stokkebjerget, hvor de straks begyndte at slaa Telte op, saa alt var i Orden til „Grossererholdet“, der kom med Toget Søndag d. 9., hvorefter imellem undertegnede. Vi ankom ved Middagstid til Vig. Hele Formiddagen havde Vejret været nogenlunde, men nu osede det ned. Cyklisterne havde lovet at hente os med Kærren, og nu kom de ogsaa — men to Timer forsent, og i hvilken Tilstand? — Da de var taget fra Lejren havde det været godt Vejr, hvorfor de hverken havde taget Regnslag, Hatte, Kærrefur eller Siddebrædder med. Og Resultatet — hvis jeg siger de var pjaskdrivende, vilde jeg under-vurdere dem, der findes ikke paa Dansk et Ord, som kan udtrykke, hvor vaade de var, og der sad vi andre Stakler og skulde ud paa den samme Tur. Til Lejren var der 1½ Mil. og det vilde sikkert regne hele Dagen. Den Dag var vi ikke meget værd, naa men af Sted skulde vi jo, og efter to à tre Timers Marsch fandt vi da ogsaa Lejrpladsen, men hvordan saa vi ikke ud, og vor Bagage! Naar 11 Rygsække ligger tre Timer paa en Kærre uden noget Ruf eller andet, og det oses ned, saa kan Tojet jo ikke godt undgaa at blive lidt vaadt. Jeg tror min ene Uldtroje var den tørreste Ting af al Bagagen, og den var saa vaad, at jeg kunde vride en Pot Regnvand ud af den. Naa, alting har en Ende, Regnen holdt endelig op om Aftenen. Vi havde Besøg

af Assistent Heide fra 1. Vesterbro, der inspicerede vore Sultetojsklemmer etc. og i en sen Aftentime blev der lagt en Øvelse, der skulde finde Sted næste Dag. Lidt regnede det den næste Dag, men det holdt op, da vi skulde til at begynde Øvelsen. Saa vidt jeg husker tabte vi Øvelsen, men det har nu ogsaa mindre at sige, en af Parterne skal jo tabe. Om Aftenen var vi til Lejrbaal hos 1. V., der vartede op med The og Skonrøgger. Resultat. 4 knækkede Tænder. — Lordag d. 15. kom 3die Patrouille fra 1. Aarhus paa Besøg. De havde selv Telte med, men uden noget ordentligt Underlag, og i Søndagens Morgenrøde stod lidt under Halvdelen uden for Forerteltet og bad om Husly, da de var bange for at blive revet bort af Strommen, der løb gennem deres Telt. Næste Dags Eftermiddag tog de videre ud i

Verden via Holbæk, efter at have spist det meste af vor Søndags Flæsksteg og Abrikosgrød, der i Anledning af Regnvejret var blevet til Abrikosuppe.

Om Mandagen havde vi Lejrens Clou. En Storm der ikke har været Magen til siden i Efteraaret. Vandet steg 1½ m. og Baadene i det nærliggende Fiskerleje truede med at forsvinde ud i Bølgerne tillige med en høj Brændestabel. Hele Troppen var derfor ovre og hjalp Fiskerne med at flytte det længere op i Land, men en Bro blev dog Bølgerens Bytte. Imedens vi hjalp Fiskerne, var Forerteltet saa uforsigtig at skifte Stilling fra lodret til vandret, og da det ikke kunde hjælpe sig selv paa Højkant igen, gav det jo straks lidt Ekstraarbejde. Det regnede hele Aftenen og stormede forfærdeligt. Sikke en Nat! Bedst som vi laa og gjorde Forsøg paa at sove, kom de store Sten, som holder Teltsiderne nede, flyvende gennem Luften; der havde været noget for en Spiritist at gøre. Vor Opslagstavle lavede Konkurrence med „den flyvende Hollænder“ og fjernede sig et længere Stykke ind i Skoven. Naa, til sidst blev Regnen og Stormen og det at faa Stenene i Hovedet en ren Vane, og stor Sensation vakte det, da Solen ved en Fejltagelse viste sig en halv Time den næste

MAGASIN FOR HERRE & DRENGE KLÆDER

Sorte Dreng
Regn-Frakker fra
Kr. 16.50

Knæbenklæder fra
Kr. 9.50

Wichlers
og Strømper

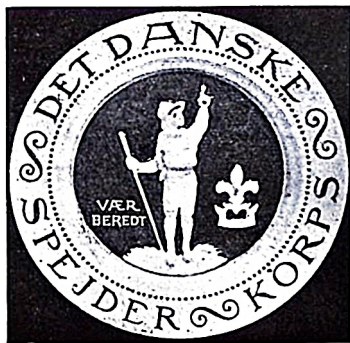

Vesterbrogade 17

Dag. — Naar Vejret tillod det havde vi vor Patruillekonkurrence, der i Aar blev vundet af 1. Patruille. Noget udenfor det almindelige havde vi ogsaa i Aar, nemlig en Lejroperation. En af Spejderne var saa uheldig at blive stukket af et giftigt Insekt, og da han ikke kunde taale at blive transporteret til Lægen, maatte vi af et Kærrebord og et Par Madrasvaar lave et Operationsbord, hvorpaa Lægen behandlede ham. — Vor Lejravis „Spegesilden“ udkom 4 Gange i Løbet af Lejren og vakte stor Jubel, trods det at de fleste af Vittighederne var blevet lidt fugtige af Regnen. — Den sidste Dag havde vi selvfølgelig glimrende Vejr og en vældig Hede, hvilket jo altid sætter Humoret et Par Grader op, naar man skal bryde en Lejr op, læsse Kærre og trække en Kærre (450 kg.) 1½ Mil. Kort sagt, hele Lejren var begunstiget af Guderne (navnlige Vejrguden), en af de Lejre man ikke saa hurtig glemmer, men som i mange Aar vil staa som et Minde (godt fugtigt).

19. C.

1. Absalons Trop. Kbhvns. Div.

Spejder Platten

Spejderplatten er nu færdig og kan faas paa Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15, for 5 Kr. pr. Stk.

Spejdertroppe, der kunde ønske at sælge den, faar 75 Øre Rabat pr. Platte til Tropskassen, dog maa mindst 5 Platter tages for Forsendelsens Skyld.

Et morsomt Spejderbesøg.

Hellerup Division (Rektor Hartvig Møller) har haft Besøg af en engelsk og en tysk Spejderpatrulje, begge Patruljer var paa 8 Dreng. Den engelske Spejderpatrulje var fra Abbotsholm School og førtes af denne Skoles ansatte Rektor Dr. Cecil Reddie, en anden af Skolens Lærere, Dr. Meyer, deltog ogsaa i Turen.

Den tyske Spejderpatrulje var fra Haubindaskolen, en af Dr. Lietz' bekendte Skoler, denne Patrulje førtes af Doktorerne A. Haase og Ackermann.

De engelske og de tyske Dreng fulgtes ad paa Turen, som var arrangeret af Lærer Hein Johansen, tidligere Lærer ved Hellerup Gymnasium og nu ved Abbotsholm Skolen. Efter at have tilbragt flere Dage med at strejfe Bornholm igennem sammen ankom de til Malmø, hvor der var beredt dem en overordentlig festlig Modtagelse, og hvor de blev hyldede af flere Tusinde Mennesker. Turen sluttede paa Sjælland med forskellige Udflugter til Frederiksborg Slot og Kronborg, en pragtfuld Sejlur i Øresund med Spspejderne og „week-end-Lejr“ ved Wesselsminde, hvor de deltog i en Natøvelse, arrangeret af Hellerup Divisionen, der ved denne Lejlighed blev inspiceret af Spejderchefen.

En fiks Nyhed.

Det ser altid godt ud at se en Trop ensartet uniformeret helt igennem.

Et af de Punkter, hvorpaa det er vanskeligst at opnaa Ensartethed, er Strømperne; thi enhver Spejdermoder vil, og med Rette, hævde, at fordi en Dreng bliver Spejder, er der ingen Grund til at kassere alle hans Strømper, selv om de ikke er i Overensstemmelse med Troppens Uniformsreglement og Følgen bliver, at Spejderen stiller med almindelige lange sorte Strømper, der blot er „rullet ned“ som Sportsstrømper, selv om der er foreskrevet rigtige Spejderstrømper med hvide eller grønne Striber.

Praktisk
og let
medførlige
Apparater
for Spejdere
Kodaks
etc.
faas bedst hos
ENNA
Vimmelskaftet 47.
Forlang Prisliste.
Films fremkaldes og kopieres.

Dette kan der imidlertid nu raades Bod paa, idet Tropsfører Erik Dahl har ladet lave nogle løse Borter, som kan paasyes ethvert Par Strømper, og som forvandler disse til reglementerede Spejderstrømper.

Borterne faas med to hvide eller to grønne Striber samt med 1 bred grøn Stribe og forhandles i Herr Dahls Forretning: Flagfabrikken, Gl. Torv 24, København B., og koster 1 Kr. Parret.

Tromme- og Fløjteundervisning samt Sammenspil i Horninstrumenter. Trommer paasættes nye Skind bedst og billigst. Hentes og bringes.

Telf. Sundby 3868 y.
G. Tørnqvist. Drogdengade 1.
Musiker i Livgarden.

MANEGENS BØRN

FORTÆLLING AF CHR. REINHARD

ILLUSTRERET AF ASGER RIBER

I dette Nummer begynder vi en ny, spændende Fortælling, »Manegens Børn« af Christian Reinhard, hvis Navn I allerede kender. Christian Reinhard udsender til Efteraaret sin første Bog »Nu ranker vi Ryggen —« men allerede ved sine muntre og spændende Smaafortællinger i »Spejdernes Magasin« har han vist, at han forstaar at skrive.

HJEMMET DANMARKS populæreste Ugeblad

Kjøbenhavns Mælkeforsyning

Telf.
310
954

Telf.
310
954

Kører med sine 80 Detailvogne i København og Omegn

MACKINTOSH'S TOFFEE DE LUXE (LUKSUS CARAMEL)

er uundværlig under
Lejrliv og paa Marchture
Spørg Britiske Spejdere
Faaes i Konfektoreffor.

EN GROS HOS:
THORVALD JENSEN
STORMGADE 35 - TLF. B. 7120

KEHLET'S
FAVORIT
CHOKOLADE
OG CACAO

Lassoet og dens Brug.

Efter „The Scout“.

At kaste med Lasso — eller med „la riata“ som den oprindelig blev kaldt af Mexikanerne, der opfandt den til at fange vilde Heste med — er en Virksomhed der besætter enhver Spejder.

En Spejder der kan haandtere et Lassoreb, som Cowboyerne kalder det, med virkelig Dygtighed, er i Stand til at bremse en lobsk Hest mere sikkert end hvis han forsøger at standse den paa sædvanlig Maade. Ligeledes kan han i Drukningstilfælde kaste en Lokke om et bevidstløs Menneske, hvor en Redningsline vilde være værdiløs. Selvfølgelig ser det ikke saa heltemodigt ud, som Neddækning og maaske Kamp med baade Menneske og Strøm, men en Spejder er ingen Nar og gaar ikke ud af Hensyn til dem der ser til paa Bredden.

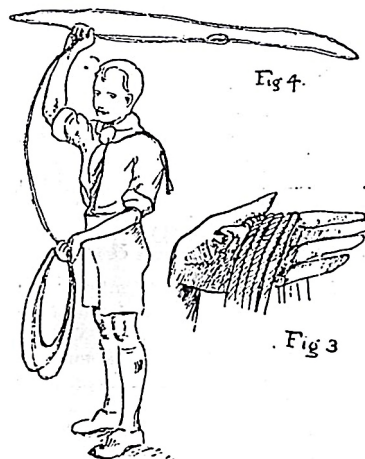
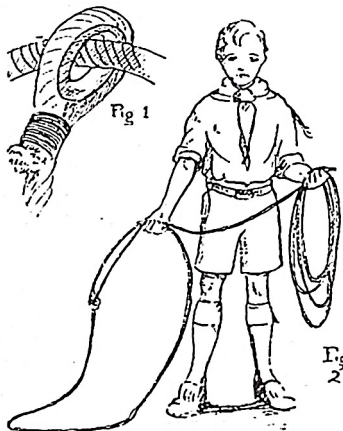
Materialer. Oprindelig lavedes Lassoer af ubearbejdet Skind. En Mexikaner skar fire meget lange Ender Raaskind, gjorde dem fast til et Træ og flettede dem saa, gaaende baglæns, stramt sammen, idet han holdt Remmen smidig ved at sprøjte den med Vand fra Munden, som han af og til fyldte. Nutildags er de Reb, der bruges paa de fleste Farme lavet af Bomuld, specielt forarbejdet til Formaålet, det gør dem fuldendt blo-

de. Disse Reb er 1¼ Tomme i Omkreds. Almindelig snoet Reb kan bruges, hvis du ikke kan faa den vævede Slags, men de svigter lettere.

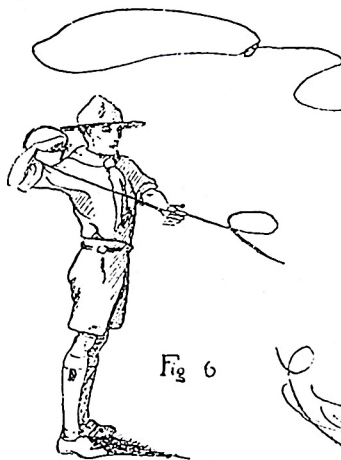
Monsterlassoen er 40 Fod lang, men 30 Fod er lang nok til os, da de overskydende Fod ikke bruges, medmindre man er en virkelig Ekspert. I den ene Ende er fastgjort en „honda“, et ovalt Stykke Messing, udhulet paa Yderkanten saa at Rebet kan bindes om det (Fig. 1), men en almindelig galvaniseret, pæreformet „Kovs“, som du kan faa hos enhver Isenkræmmer kan ligesaa godt bruges. Den anden Ende stikkes gennem „honda'en“ til en Lokke og sluttes af med en Stoppeknude.

Før du forsøger at bruge din Lasso, sorg for at den er godt strakt (du kan ikke gøre dette for ofte) og gør den bagefter smidig med Fingrene. Det er godt at hænge den ude nogle Nætter stramt spændt mellem to Træer, eller Stolper, saa den fugtige Natteluft kan indvirke paa den. En anden Maade er at tage en rund Flaske eller tyk Stok, give Rebet et Øje omkring Flasken og trække den frem og tilbage langs Rebet i hele dets Længde, stadig med Rebet stramt.

Kast. Vi er nu rede til at kaste; tag saa „honda“-Enden af Rebet og

træk en Løkke saa stor som du vil holde, i din højre Haand, det vil sige hvis du ikke er kejthaandet (Fig. 2). Lad Honda'en hænge ned omtrent halvanden Fod fra din Haand, ud fra dig, da dette vil virke som en Vægt og hjælpe til at holde Løkken aaben.

get lad os sige en „ung Stud“ og ønsker at binde den for at hindre den i at bisse og stikke af, slaar han paa hele Rebel et Antal Halvstik, som saa vikler sig ind mellem Dyrets Ben.

Reb-Hvirvler. En udmærket Vej til at lære sig Kontrol over Rebel og

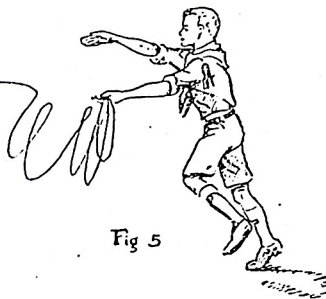

Fig 5

Fig 6

Ring saa Resten af Rebel op i din venstre Haand, med Stoppeknuden holdt fast mellem Tømmelfingeren og Roden af Pegefingeren, Rullen iøvrigt holdt ganske løst (Fig. 3). Sving saa Løkken og lad den kredse ind mod dig og rundt om dit Baghovede (Fig. 4). Bliv ved med dette indtil du kan sikre dig, at Løkken holder sig aaben hele Tiden. Det er netop en Drejning af Haandleddet der gør det, og lidt Øvelse er alt hvad der behøves. Naar du kan holde Løkken aaben saa forsøg et Kast. Dette gør du ved at slynge Løkken lige frem i det Øjeblik din Haand kommer rundt fra dit Baghovede. Kast samtidig Resten af Rullen, som du holder let i din venstre Haand, idet du kun beholder Enden af den, Stoppeknuden. I Begyndelsen vil du finde det vanskeligt at faa de to Hænder til at arbejde samtidig, men det kommer hurtigt (Fig. 5). Hvis du ikke er kejthaandet saa kast din Løkke højt og til højre for det Maal du efterstræber; da vil Rebets Vægt og Armens Sving sikre et fint Kast.

Svinebinding. Har en Spejder fan-

holde sig i Øvelse er at skaffe en kort Ende, omtrent 21 f. Eks., som kaldes et „Hvirvelreb“ og hvormed en Spejder snart kan lære sig alle de Løjer, som han ser paa et „Wild West show“, som f. Eks. „Kredsning“, „Vending“, „Krinolinespinding“ eller „Oceanbølgen“, „Spring ind og ud“ etc. Dette er imidlertid lettere at vise end at beskrive.

Gør det ikke:

Gør ikke dit Reb for vaadt; da stivner det og filtrer i Brug.

Sæt aldrig Enden af Lassoen fast til nogen Del af dit Legeme. En saakaldt Cowboy, der binder sin Lassoende fast til Sadelknappen, istedetfor blot at give den en Tørn for at hindre den i at filtrer, kaldes af nærliggende Grunde *a tenderfoot*. (Uoversætteligt Ordspil, der beror paa Betydningen af saddle-horn (Sadelknapp) og tender(ing), der baade kan betyde Kæledægge og Raadyrets første bløde Horn.)

Giv ikke op efter det første Forsøg. Der er Spejdere i England i Øjeblikket, der kan kaste med Lasso lige saa godt som mangen en Cowboy, og det med kun faa Ugers Øvelse.

1ma Spejderhorn

Kr. 18.00 & Kr. 20.00.

Største Udvalg i
Musikinstrumenter & Trommer.

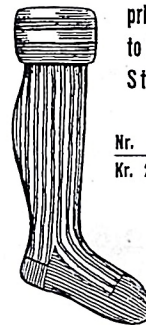
William Farre,

Amagertorv 16. Telefon 6636.

ABSALON

DANSK FORSIKRING
W. BÄHNCKE & CO.
ASSURANCE

SPEJDERSTRØMPER

prima sorte med en eller
to hvide eller grønne
Striber paa Borten.

Nr.	5	6	7	8	Voksne
Kr.	2.20	2.35	2.75	3.00	3.50

Læs Bortet til Strømper
Kr. 1.00 pr. Par.

Flagfabrikken
Gt. Torv 24

Tobler's
ægte
Schweitzer Chocolate

Forlæng Specialiteterne:

Toblerone, Nimrod og Toblerido

Spejdere!

Husk altid at forlange Sodavand, Citronvand og Limonader fra
Gl. Jernbanevej 42. Hovedstadens Mineralvandsfabrik.
 Telefon Central 8232 - Valby 1150 y.

HELLERUP SKOTØJS-REPARATIONEN

„Viben“

Hellerupvej 67.

Herresaaler og Hæle - Kr. 8.50.

Damesaaler og Hæle - Kr. 6.50.

Telefon Helrup 1380 y.

SILKEHUSET

fh. I. R. Schjelderup's Eftf.
 Vimmelskafte 39-41.

STORT UDVALG I

Herre Silke Bindslejs.

» » Sokker.

» » Undertøj.

» » Motor Scarfs.

Erik Eriksen & Co.

Carl Johans Gade 3, Kbhvn. Ø.
 Telegr.-Adr.: Sporteriksen. - Tlf. Øbro 5558.

Fører alle Artikler til:

Boksning, Cricket, Fodbold, Fri Idret,
 Gymnastik, Hockey, Tennis.

SPEJDER

{ Sweaters.
 Trøjer.
 Benklæder.
 Strømper.

Sprog- og Hand-
 delsfor.

Program udle-
 veres og sendes.
 Telef. Byen 7005

SCHLOS RICH S
 :: :: INSTITUT :: ::
 RAADHUSPLADSEN 4

Korrespondent-
 eksamen i
 Engelsk, Fransk
 og Tysk.
 Telef. Byen 7005

DEN GAMLE SPEJDER HUSKER - - - DA VI GIK TO GANGE I VANDET

Middagsstilheden hvilede over Lejren

Vi havde indtaget en hyperknas Middag i Form af en stor Gedde, som Kay havde „nåret“ et Stykke oppe ad Aaen. Han havde faaet den jaget ind mellem nogle Sten, hvor Vandet var ganske lavt, og her var den uhjælpelig strandet. Kay havde været over den med et Hyl og slynget den op paa Land, hvorefter det gik for fuld Fart hjem til Lejren.

Et Øjeblik efter havde Willy flaaet og rensat Gedden og faaet den anbragt paa Panden og ikke et Kvartér efter, at den var taget op af Vandet, optraadte den som Hovednumret ved vor lille udsøgte Middag.

— Og saa skal stegt Gedde jo nok smage godt!

Spidsteltets ene Side var slaaet op som Baldakin, og herunder laa vi fire solbrændte Spejdere nu og dosede i Middagsheden, kun iført de korte blaas.

Vi havde besluttet at cykle den halve. Mils Vej ned til Esrom Sø, for at gaa rigtigt i Vandet om Eftermiddagen. Naar vi tórnedes ud om Morgenén, maatte vi nemlig nøjes med et koldt Styrtebad under en Kil-

de, som bruste ud over en Skrænt og ned i Aaen.

Heden begyndte at blive trykkende uh, de forbistrede Fluor

Hvad var det? Vi sprang op og saa paa hinanden.

Var det en der raabte, eller hvad var det?

„Aa, det er blot Gogen,“ sagde jeg, idet jeg vilde lægge mig ned igen.

— Nej, nu var det der igen — det var et Menneske, der raabte; men det var umuligt at skelne hvad det var, der blev raabt.

„Hvor kommer det dog fra?“

„Ovre fra Skoven,“ raabte Willy, „det maa være en, der er gaaet i Mosen og raaber om Hjælp!“

„Skynd jer, ta' Rebet der og lad os komme derover,“ raabte jeg, idet jeg greb Brændeoksen.

Vi fire halvpaaklædte Spejdere susede ned over Engen og entrede Skovhegnet.

„Der er en fin Spejdertørn paa Trapperne,“ tænkte jeg, idet vi løb ind ad Skovstien.

„Denne Vej. denne Vej,“ kom-

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423

DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER

BRINGER OVERALT I BYEN

De Folk, der rundt
paa **Rata** Støvler vandre
gaar lettere og sikrere
end andre!

manderede Willy, „Mosen ligger midt inde i Skoven — saa, nu er Raabet der igen. Uh, hvor det lyder uhyggeligt.“

„Nej, det kommer herovre fra,“
„det maa være lige her i Nærheden.“

Nu lod Raabet igen, længe og vedvarende; det var ikke om Hjælp, der blev raabt, men nogle lange, klægende Lyde.

„Ved St. Georg! Hvad kan det være?“

„Her er det, her er det,“ raabte Kay, idet han styrtede frem over en lille Slette.

„Hur æ' mi snotted' Kuh, hur æ' mi snotted' Kuh? lod det „mystiske“ Raab, og nu saa vi hvem

der var Ophavsmanden til den hele Staahej.

En lille, snavset Bondedreng g'k omkring med en stor Knortekæp i Haanden og raabte paa sin „snotted“ Ko!!!

„How, I der, haar I it sit mi Kud?“ spurgte han, da vi kom nærmere.

„Er du da ikke faldet i Mosen?“ spurgte vi i Munden paa hinanden.

„Næj, i gu' æ' je' æj, men haar I it sit mi snotted' Kuh?“

Vi saa paa hinanden, og der blev pludseligt saa stille. Saa slog Willy en høj Latter op og sagde:

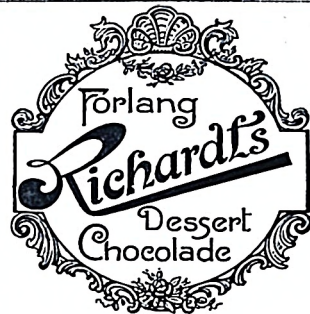
„Ja, vi kan jo ikke godt smide Knægten i Mosen, for at faa Lov til at trække ham op.“

„Men vi kan jo i hvert Fald finde Koen,“ grinte vi andre og ganske rigtigt, lidt længere fremme gik hans „snotted“ Ko ganske fredeligt og græssede.

Drengen trak af med sin Ko, idet han rystede paa Hovedet; han var aabenbart ikke klar over, om vi var rigtige Mennesker, der kunde „skraa“ og gaa med store Træsko.

Vi andre listede tilbage til Lejren, klædte os paa og cyklede saa ned til Søen. — Og der gik vi i Vandet — for anden Gang den Dag, men nu var det i rigtigt, vaadt Vand.

Anders Schou Nielsen.

Als Grøn & Witzke,

Kongens Nytorv 6,

ASSURANCE-KONTORER

Tegner alle Arter af Forsikring.

Alle bør vide

at Morgengrøden kun smager vidunderligt af „Kløver-Byggryn“, naar den koges lind, under tæt Laag, saa længe, at Grøden kommer godt i Kog, — saa er den færdig.

Faas kun i Pakker.

SKOLEBØGER
Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33. — Telefon 9148

Leverandør til: Forbrugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

**Föreningen til Indkøb af
Boldspilrekvisiter**

MIKKELBRYGGERSGADE 18
TELEBYEN 1646
TELEGRAD: „BOLDSPILUGST“

SKOTISKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
KLUBDRAGTER, BENSINNER, NET etc.
AD KUN I FØRSTE KLASSES REGLEMENTERDE KVALITETER

BEVÆLTES VID ALLE DE INTERNATIONALE
STAVNER, FORKAMPNINGER, LAN-
KAMPNE OG STORRE KLUBMATCHER

UDVALGTE AVFØRERES TIL BOLDSPORTENS PREMIE

N. THORSØE-OLSEN
BOGTRYKKER
HINDENSTEDENVEJ 112
TEL. NORA 5326

Leverandør til Billigste Kilde København Div. for Tryksager

Ny Forretning!
Undertegnede har aabnet en 1. Kl.

**Kolonial- Vin- & Delikatesse
Forretning.**

Vine fra Kgl. Hof Vinhdl. Schalburg.

Tlf. H. 1834 Varerne bringes overalt. Tlf. H. 1834

Alfred Krumhardt,
Hellerupvej 67.

Alt i .. Maskin- .. udføres
afskrivning

Gunnar Thomassen
Sct. Hans Torv 3 . København N
Tlf.: Nora 1308 **RABAT**

**Armbaandsuhre
for Spejdere**
i Sølv- og Gulddouble - til billige Priser
Ratebetaling Indrømmes

København Uhrlager
Gothersgade 163 Tlf.: Byen 4809

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG

(C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen)

Peder Skramsgade 24 København Telefon Byen 3195
Translater-, Korrespondent-, og alm. Sprog-Kursus i alle Sprog
Stenografi, Maskinskrivning, Bogholderi og Regnskabsvæsen.
Anerkendte Faglærere, — **Oversættelser** — Forlang Program.

GAMMELT OG NYT

Overlægen (til den nye Patient):

Hvad er der i Vejen med Dem?

— Hva' æ do hejsens fo'en Kaal,
som spør om de'?

— Jeg er Overlægen.

— Ja, det ka' nok hæen sæ', at dø
æ en bett Kend overlægen!

Hustægen: Naa, hvordan har I det
saa, Børn?

Børnene: Det siger vi ikke!

Hustægen: Hvad for no'et. Hvor-
for ikke det?

Børnene: Næ, for Far har sagt, at
i Fjor kom Doktoren bare og spurgte,
hvordan vi havde det, og det kostede
200 Kroner.

**Husk at faa Smørrebrød
med naar du skal i Skoven.**

Aaboutlevard 5. Tlf. Nora 4630 æ.
Skindergade 20. Tlf. Byen 5845 æ.

Vintersport.
Turisten kommer til et lille be-
skedent Hotel ved Vinterkurstedet. En
Opvarter anviser ham et Værelse. Der
er hundekoldt, og Vinduerne er fros-
ne til.
— Her er jo ikke til at være, si-
ger Turisten. Her er jo ligefrem Is
paa Væggene.
— Saa har De ikke noget at ri-
sikere af Utsj, svarer Opvarteren.
Næste Morgen kommer Turisten
ned i Spisesalen.
— Naa, hvorledes har De sovet?
spørger Opvarteren.
— Nederdrægtig daarligt, siger Tu-
risten. Jeg tror, Deres Væggedyr lø-
ber paa Skøjter.

— Ved du ikke, hvad Klokken er?
— Den er 12.
— Er den ikke mer?
— Næ, mer blir'en aldrig, for ef-
ter 12 begynder vi forfra igen.

Grunden.

I Skolen vil man lære Børnene
Sparsommelighed, og hver Elev har
derfor faaet sin egen Sparebøsse, i
hvilken han kan nedlægge sine Lom-
penge. Af Læreren faar han saa en
Paategning i en lille Sparebog.

Hans Peter har af sin Moder faaet
halvtreds Øre til at lægge i Sparebøs-
sen. Men paa Vejen til Skolen føler
han sig fristet og køber Chokolade for
Halvdelen.

— Hvor kan det være? spørger
hans Moder ved Hjemkomsten. Jeg gav
dig halvtreds Øre, og i Bogen staar
der kun femogtyve?

— Jo, siger Hans Peter, det er for-
di, at — at Læreren han havde ikke
Blæk nok.

Frederiksberg Smørrebrøds-

Telefon Smallegade
Godth. 2331 Anretning. - 6. -

Salg af Smørrebrød i Pakker fra Vogne
stationeret overalt i Byen. Selskabssmør-
brød, extra fint belagt, leveres overalt
à 30 Øre pr. Stykke.

Gymnastiklæreren udspørger Ele-
verne om deres Færdighed i Svøm-
ning. Een svarer, at han kan svømme
paa Ryggen, og en anden svarer, at
han kan dykke, og da Læreren spør-
ger Peter, hvad han kan, svarer denne:
— Jeg kan bunde.

Ved Stoppedet.

Gammel Dame: Er det ligegyldigt,
hvilken en af de to Vogne je' ta'r med
til Hellerup?

Sjoveren: Mig saa knusendes, lille
Frue!

Konduktøren: De maa ikke ryge
her indel!

Bonden: A' ryger heller it'.

Konduktøren: De sidder da med
Piben i Munden!

Bonden: Ja, og A' sidder osse me'
mine Træske paa æ' Fødder, men A'
gaar it.

Kager, Is, Telefon 5296 - Fri Notering. Telefon 5297 - Fri Notering

Marcipan, AUX PETIT FOURS Confitures.
Østerbrogade 52. Udfør Sortedamsserlengen.

Varerne udbringes selvfølgelig overalt. **Det bedste!** Forretningen har Ingen Filialer.

Til Tændernes Morgenparade Børstes der med Colgate Tandpasta

CIDA

CIDA

Enhver Spejder
bør forlange

Cida Sportschokolade

Uundværligt ved Lejrbaalet.
Nødvendigt paa Marchture.

Opbevar Omslaget, da dette er meget
værdifuldt ifølge nedenstående

Præmieliste:

For 50 Omslag

- 1 selvoprullende Baandmaal
- 1 Cigaretønder
- 1 Alpneea Tøller

For 100 Omslag

- 1 Silpanant
- 1 Klædesbørste
- 1 Par Solvorenlokker
- 1 Cigaret-Etut
- 1 Mundharmonika

For 500 Omslag

- 1 Dreng-Uhr
- 1 Pige Uhr
- 1 Solv Rosenkrans

For 250 Omslag

- 1 I oiboltblære Nr. 5
- 1 Solv Collier
- 1 Dame-Taske (Gummi)
- 1 Mappe med 10 Billeder
- 1 Klædesbørste i Etut
- 1 Thermoflaske

For 1000 Omslag

- 1 Cid'a Fotbold Nr. 5
- 1 Engelsk Fabrikat
- 1 Solv Herre Uhr
- 1 Solv Dame Uhr

Eneforhandling
for Danmark:

Stender Pedersen.

Indenbyes Ekspedition:

Walkendorffsgade 22.

Byen 4908 og 5601 vega.

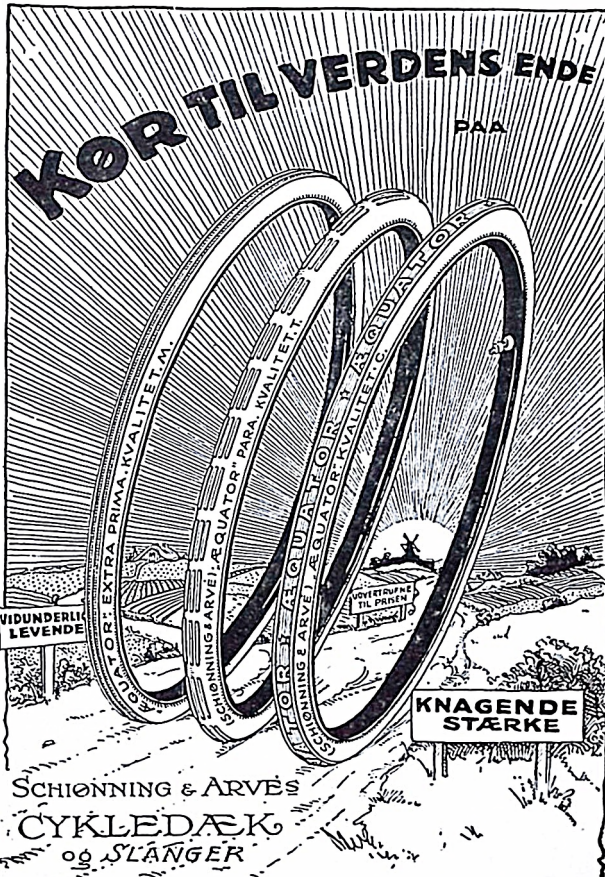
Kontor og udenbyes Ekspedition.

Vodroffsvej 26.

Telefon Cent. 6055.

CIDA

CIDA

BESTILLINGSSÆDDEL

„VOR UNGDOM“s Ekspedition, Nørregade 15, bedes sende mig:

.....Stk. Pakker „Vor Ungdom“ à Kr. 1,40

.....Stk. Aarg. „Vor Ungdom“ à

.....Stk. enkelte Nr. „Vor Ungdom“ à 50 Øre.

Beløbet Kr. følger vedlagt i Frimærker.

Navn

Adresse

Byens Navn

SPEJDERKORPSETS DEPOT

TELEFON:
3186 - 11233

TLGR.-ADR.:
SCOUTING

STUDIESTRÆDE 30 KØBENHAVN K.

FILIAL: HELLERUP SPORTSMAGASIN
MARGRETHEVEJ 2 - TELEFON ØREHØJ 2265.

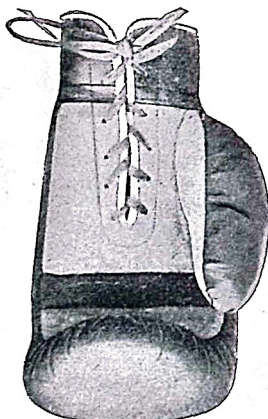
Skoledragter

Uldent. Khaki
Jakke
Vest
Hammondbenklæder
syes efter Maal

75 Kr.
pr. Sæt

Orig. engelske Fodboldstøvler

14.00—20.00 Kr. pr. Par

Leverandør til
Spejderkorps samt Skoler
og Sportsforeninger

Spejderstøvler

Absolut

vandtæt
stærk
behagelig

21 Kr. pr. Par

Regnfrakker til Drengene 19.00—22.00 Kr.
do. - Voksne 26.00—30.00 —
Vindjakker..... 19.00—22.00 —

Orig. engelske Fodbolde

14.00, 16.00, 18.00, 22.00, 25.00 Kr.

Boksehandsker

prima Forarbejdning

10,00, 12,00, 14,00,
18,00, 20,00 Kr. pr. Par

Discos, Vægte,

Kugler, Sandows

Forlang
Prisliste

Prisliste
tilsendes
gratis

Artikler for

Fodbold
Tennis
Gymnastik
Boksning
Roning
Spydkast
Løb
Spring
Svømning
Hockey
Krikket
Fægtning